

► 10 anys del Princesa

De dalt a baix // Pàgines 3 a 5
Diverses veus del moviment okupa de Barcelona fan balanç dels darrers deu anys coincidint amb l'aniversari del desallotjament de l'històric espai alliberat de la Via Laietana.

► Contra el Meeting Point

Què es cou // Pàgina 22
Diversos col·lectius volen denunciar la celebració del *Barcelona Meeting Point*. Amb el lema "Es riuen de nosaltres a la cara", s'han organitzat diverses accions entre el 7 i el 12 de novembre.

► Rellamp! a Perpinyà

Expressions // Pàgina 24
El Correllengua clausura la seva desena edició a la Catalunya Nord amb un èxit rotund de participació. El moviment en defensa de la llengua guanya seguidors arreu del territori.

directa

setmanari de comunicació

núm. 24 // 1 de novembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

La Caixa veta un vídeo contra el mobbing

» Així està el pati // Pàgina 15

L'ENTITAT FINANCERA PRESSIONA YOUTUBE PER RETIRAR UNES IMATGES DE DENÚNCIA DE L'ESPECULACIÓ IMMOBILIÀRIA

» Reportatge i Opinió // Pàgines 7, 14 i 15

L'ocupació policial d'Oaxaca tensa més la revolta

Els batallons de la policia federal reben la resposta de la població indignada des dels carrers i els balcons d'Oaxaca

Notícies de Oaxaca

El president de Mèxic, Vicente Fox, va decidir divendres passat l'enviament de milers d'efectius de la Policia Federal Preventiva (PFP) a la regió d'Oaxaca. L'actuació repressiva, lluny d'aturar la revolta, ha donat impuls a l'aixecament popular. L'exi-

gència de fer fora l'actual governador priista Ulises Ruiz Ortiz s'ha fet unànime entre la classe política. Ja es comptabilitzen 18 víctimes mortals des de l'inici de les mobilitzacions ara fa 5 mesos, quan les associacions de mestres van començar la protesta.

Des d'aleshores la lluita dels mestres s'ha generalitzat a àmplies capes de la població, i no només es demana la millora de les condicions laborals, també volen la destitució del govern i la gestió popular del poder local. Delegats de totes les comunitats par-

ticipen de l'òrgan de coordinació anomenat *Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca*, que s'ha erigit en el veritable espai de representació de la societat civil. Els mitjans autogestionats com *Radio Universidad* intenten trencar el cercle mediàtic.

» Així està el pati // Pàgina 13

Acció contra la tortura al míting final del PSC

Una noia s'aixeca des de les grades del Palau d'Esports quan comença a parlar Zapatero

» Així està el pati // Pàgina 11

Els periodistes qüestionen el manual policial

El Col·legi de Periodistes ha posat en mans dels seus advocats el manual intern dels Mossos d'Esquadra que DIRECTA publicava el passat 4 d'octubre. En el document, es recomana que els agents es camuflin entre els professionals dels mitjans per poder enregistrar en vídeo les cares dels participants a les protestes. Des de la Conselleria d'Interior asseguren que només es fa quan "es preveu que poden ser conflictives". L'última manifestació amb càmeres ha estat la que els propis mossos van fer la setmana passada.

» Així està el pati // Pàgina 12

Cornellà: 9 anys contra els abusos de poder

La revolta juvenil contra la precarietat i la repressió, iniciada a la segona meitat dels anys 90 al Baix Llobregat, va tenir, a Cornellà, la seva expressió més cruenta. El 23 d'octubre de 1997 Jorge Bolancel, de 18 anys, se suïcidava després de patir dues detencions policials i pressions a comissaria.

Editorial

La videovigilància dels mossos

El Col·legi de Periodistes de Catalunya estudia emprendre accions legals arran de la publicació a la DIRECTA d'un document de l'Escola de Policia de Catalunya sobre videovigilància en manifestacions, en què la policia autonòmica recomana que els agents es camuflin "entre la premsa" per a filmar les mobilitzacions. En aquest mateix document, els mateixos responsables dels mossos reconeixen l'existència d'un "buit legal" a l'hora de filmar-les, ja que la llei només permet a la policia entegstrar video "quan hi ha comportaments violents o d'aldarulls".

Els fets, però, demostren que l'enregistrament de qualsevol mena de protesta, ja sigui per agents uniformats o de paisà, és una pràctica habitual del cos. La generalització indiscriminada de la videovigilància suposa un pas més en la consecució del malson del 'Gran germà' d'Orwell, i el cas que ens ocupa revesteix encara de més gravetat quan és la policia autonòmica, que té una més curta trajectòria en matèria de seguretat ciutadana, la que se serveix d'aquests mètodes de control i intimidació sense rubor i heredant mecanismes dels seus precedents espanyols.

És sens dubte una bona notícia que una institució professional que sovint ha pecat d'inactiva a l'hora de denunciar determinades vulneracions del Codi Deontològic de la professió per part dels grans mitjans de comunicació prengui ara partit en una matèria molt sensible, que de ben segur serà un tema central del debat polític de les properes dècades.

Pensem, doncs existim

França: un any després

✉ **Juanjo Carrasco**
/directa@setmanaridirecta.info/

Estem veient aquests dies com els mitjans de comunicació tracten el ressorgiment de la violència als carrers de França, com parlen de l'aniversari dels disturbis que van provocar el caos a París i a les ciutats de la perifèria, i com en poc més d'una setmana s'han cremat fins a 10 autobusos públics. Estem veient i escoltant tot això, però no ho estem analitzant. I no ho fem perquè no se'ns donen claus ni arguments. Els mitjans de comunicació, sobretot la televisió, busquen ara més que mai l'espectacularitat en les imatges, el sensacionalisme, els danys i les víctimes. I aquí es queden. Però què està passant? A què és degut tot això? On podem trobar un per què?

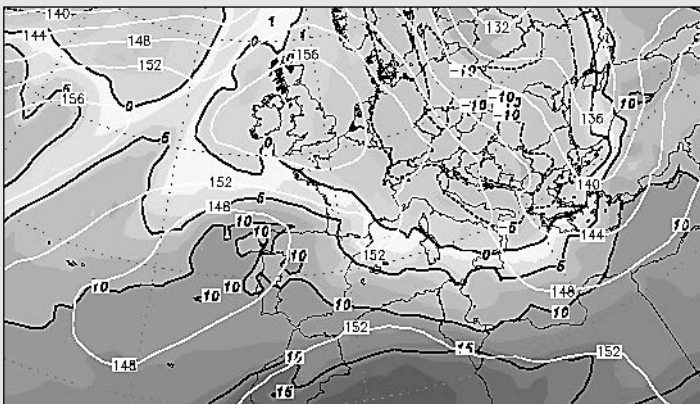
Els mitjans de comunicació no estan recordant la falta d'igualtat d'oportunitats denunciades per moltes minories, ni com França va acabar reconeixent l'existència de

Els mitjans de comunicació no estan recordant la falta d'igualtat d'oportunitats

les mateixes; ni tampoc parlen de l'assetjament policial que pateixen molts immigrants i fins i tot els seus descendents francesos, ni les dificultats que aquests tenen

per aconseguir treball; ni com, després de tot, no els queda altra opció que acabar vivint en barriades de vivendes públiques enfonsades en la pobresa, autèntics guetos que resulten perfectes per desenvolupar la violència. I la violència, inevitablement, genera violència... La mateixa violència que un any després torna als carrers de França.

El 27 d'octubre de 2005 dos joves de descendència africana van morir electrocutats en una subestació elèctrica mentre fugien de la policia. Aquesta va ser tan sols la guspira que va fer explotar una situació insostenible i injusta, un problema sociopolític pel qual el govern francès s'havia despreocupat sempre. Un any després, els fets es repeteixen. La situació, doncs, no ha d'haver canviat molt... ☹

Dijous al vespre, la massa fresca provinent d'Europa entra per les comarques del nord.

S'acaba la calor

L'estiu que hem viscut els últims dies té les hores comptades. Una massa més fresca provinent d'Europa farà baixar les temperatures entre 8 i 10 graus. No farà fred, però sí refrescarà i tindrà sensació de tardor. Pot caure algun ruixat entre dimecres i dijous. Divenres i dissabte els cels estaran núvols i l'ambient serà humit. A partir de diumenge tornaran els cels clars i assoleïats.

Diumenge les temperatures tornen a pujar, però no tant com la setmana passada.

Com s'ha fet?

Al marge de la portada, que com sempre ha centrat la majoria dels debats de la redacció, aquesta setmana hem parlat molt sobre els lliuraments, els temps de treball i la nostra pròpia organització. Encara que tot això ha anat millorant poc a poc des dels primers números, és cert que hi ha molt per fer. A banda que al voler ser un mitjà d'estricta actualitat ens obliga a estar pendents dels canvis fins a última hora, també és cert que una major planificació i, fins i tot, tenir algunes seccions tancades amb més antelació, ens permetria que les tasques de maquetació i correcció es poguessin fer amb menys presses i per tant millor.

És evident que el fet de ser un projecte voluntari, on la gent hi dedica el temps que té quan plega de treballar o estudiar, fa que tothom que hi col·labora ho faci sempre apurant les seves capacitats, per això és important la progressiva suma de gent que està rebent DIRECTA. De totes formes, és evident, que no és només una qüestió de números, sinó també d'organització i de mentalitzar-nos tots i totes que les dates de lliuraments són per complir-les, i que una inversió en planificació significa, a la llarga, un estalvi en esforços.

Mentre això no és fàcil, continuarem abocats a tancaments maratonians, esgotadors i que omplen DIRECTA d'errades.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Roger Palà *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Guillem

Sánchez, Laia Alsina, Jesús

Rodríguez, Mariona Ortiz * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs * Què es cou: Gemma

Garcia * Expressions: Roger Palà *

La graella: Juanjo

FOTOGRAFIA

J. L. Expósito, Pau Coll, Edu Bayer

CORRECCIÓ

Lèlia Becana

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL 31 D'OCTUBRE

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

LA MANIFESTACIÓ FANTASMA

» El diari *Avui* en la seva edició de divendres 27 d'octubre informava d'una manifestació que suposadament s'havia de fer l'endemà al Portal de l'Àngel de Barcelona, per commemorar el desallotjament del Cinema Princesa. Es tractava d'un rumor difós en un fòrum de publicació oberta d'una coneguda pàgina web alternativa. El diari no va contrastar la informació, perquè cap col·lectiu havia convocat cap mena de mobilització en aquest sentit. El 28 d'octubre, al Portal de l'Àngel només hi havia els antiavalots dels mossos_

ESPais ALLIBERATS // ANIVERSARI DEL DESALLOTJAMENT DEL CINEMA PRINCESA

Deu anys 'preokupant' al poder

Barcelona es consolida com a epicentre del moviment esquàter al sud d'Europa

Imatges de la manifestació posterior al desallotjament del Cinema Princesa el 28 d'octubre de 1996

Ferran Nadeu

L'okupació i posterior desallotjament del cinema Princesa han marcat un punt d'inflexió en la història dels moviments socials catalans. El 28 de setembre de 1996, l'assalt policial a l'antic cinema, convertit en "espai alliberat" i bastió dels esquàters de Barcelona, va visualitzar la nova realitat d'un moviment emergent, que ja duia anys treballant en experiències com la Kasa de la Muntanya o el Casal Popular del Guinardó, però que amb l'okupació d'un espai emblemàtic de significació històrica al centre de Barcelona situava al centre del debat polític un tema candent: l'especulació immobiliària.

✉ Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Deu anys després, l'okupació s'ha estès i els seus practicants s'han diversificat en metodologies i ideologies. Experiències posteriors com Can Masdeu, Can Vies, Miles de Viviendas o els casals populars de les assemblees de joves segueixen aportant nous discursos al moviment esquàter. Avui en dia, el debat sobre el dret a un habitatge digne ha esdevingut un punt central de la pràctica dels moviments socials. De fet, la vivenda és la primera preocupació dels catalans, segons la darrera enquesta del Centre espanyol d'Investigacions Sociològiques (CIS).

DIRECTA ha intentat fer un recull d'opinions entre diferents centres socials i experiències oku-

pes de Barcelona, per fer balanç sobre l'estat del moviment deu anys després del Princesa. En alguns casos no ha estat possible obtenir-les per motius temporals, i esperem poder-les oferir en les properes setmanes. Així mateix, també queda pendent una valoració a nivell territorial, que no hem pogut encabir en aquest reportatge, que recull opinions específiques de la ciutat de Barcelona.

La criminalització i la manca d'estructuració, principals reptes del moviment

► Can Vies, nou anys resistent

Can Vies és un centre social amb nou anys d'història, amenaçat en l'actualitat per una ordre de desallotjament. Des del col·lectiu valoren amb perspectiva que "el Cine representà un desafiament inquietant pels gestors del nou model de ciutat-empresa. D'aquí el seu desallotjament exemplaritzant i el seu impacte en l'imaginari".

La gent de Can Vies creu que "la lluita pels espais alliberats del mercat, la creació de territoris no mediats per la institució i la desobediència a la metròpoli capitalista, es situen des d'aleshores en el centre de les pràctiques antagòniques". "Les ressonàncies del

Princesa van legitimar socialment l'okupació, convertiren aquesta pràctica radical de reapropiació en un referent". Segons Can Vies, l'esclat de l'okupació ha contribuït "al desenvolupament de la conflictivitat dels noranta i primers anys del 2000".

► L'experiència 'rurbana'

Kan Pasqual és una de les experiències d'okupació 'rurbana' a la serra de Collserola. Els seus habitants fan balanç sobre els darrers deu anys del moviment: "una primera impressió ens podria portar a dir que 'està tot fatal' i que hi ha un desencant general". Tot i això, "mirant les coses amb més distància veiem que hi ha un munt de projectes interessants". A nivell general, "creiem que s'ha perdut part de la il·lusió i assistim a una gran dispersió que es tradueix en una falta d'acció col·lectiva. A part de la forta repressió i l'estigmatització de la premsa, hi ha dificultat de muntar coses unitàries així com molts prejudicis interns entre cases o grups".

Kan Pasqual també detecta "dificultat pel treball intergeneracional", i que "en molts casos s'ha primat 'la festa' a d'altres expressions". Sobre les perspectives de futur, constaten que "la repressió augmenta", i que "encara que sigui trist (però real), és probable que ens juntem, com altres cops ja ha passat, per frenar el degoteig de desallotjaments aïllats". Els okupes rurbans de Kan Pasqual creuen que "hi ha capacitat, força i ganes per juntar-nos per una resposta col·lectiva. Hem de fugir del criticar per criticar i confiar més en el que munten els altres".

► La criminalització és el principal obstacle

Des del Casal Popular de Gràcia, un immoble okupat per l'Assemblea de Joves de Gràcia –vinculada a la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista i a Endavant– creuen que "el problema més greu al que ens enfrontem actualment, és la cri-

El 2005 es van registrar 1.292 processos per usurpació arreu del país

minalització sistemàtica que estem patint". "S'ha orquestrat una campanya per part dels mitjans de comunicació que consisteix en desacreditar del tot el moviment okupa, de tal manera que s'han arribat a donar per verídiques autèntiques bajanades".

Segons la gent del Casal Popular de Gràcia, "si abans ens criminalitzaven per les nostres idees, ara el discurs a utilitzar és precisament el contrari, es a dir, afirmar que no tenim ideals, o que som bruts, o que som uns drogadictes que ens dediquem a cremar contenidors per reclamar més botellón o en una celebració esportiva a Canaletes".

► 1.292 processos per usurpació l'any 2005

No existeix cap cens fiable sobre cases i centres socials okupats. De la seixantena de cases okupades

reivindicades a mitjans dels anys noranta a Barcelona i la seva àrea metropolitana s'ha passat a les vora de dos-centes de l'actualitat, segons fonts del propi moviment. Per una banda tenim les estadístiques policials. El diari *Avui* citava en la seva edició de divendres 27 d'octubre la xifra de 335 immobles okupats només a Barcelona.

Una manera relativament fiable d'aproximar-se al fenomen de manera quantitativa és comparar les xifres que anualment ofereix la Fiscalia General de l'Estat sobre processos oberts per usurpació.

Segons les dades de la darrera memòria de la Fiscalia, als Països Catalans van iniciar-se durant l'any 2005 1.292 processos penals per presumptes usurpacions (el 2004 n'hi va haver 1.122). Aquesta xifra suposa el 29% del total de l'Estat espanyol, en què van registrar-se 4.334 processos per suposats delictes d'usurpació. La majoria de les denúncies (560) s'han registrat a les comarques de Barcelona, el territori més 'okupat' de l'Estat espanyol, que supera amb escreix el nombre de delictes d'usurpació de la província de Madrid (423) tot i ser un territori menys poblat.

A l'hora d'analitzar aquestes dades cal tenir en compte dos factors: en primer lloc, 1.292 usurpacions no equivalen necessàriament a 1.292 cases okupades, perquè en aquesta mena de processos penals sovint s'hi veu implicada més d'una persona. Així mateix, també hi ha okupacions que no es denuncien, i d'altres casos que es desenvolupen per la via civil. En segon lloc, no totes les persones acusades d'usurpació es reivindiquen com a part del moviment okupa. ☺

GARCÍA-VALDECASAS DIMITEIX DE DIPUTADA

» La que va ser delegada del Govern espanyol a Catalunya entre 1996 i 2003 ja no serà més diputada del Congrés. García-Valdecasas ha restat en un discret segon terme durant la darrera legislatura, en què va passar de ser ministra d'administracions públiques del darrer govern d'Aznar a discreta diputada popular. Els rumors sobre el seu estat de salut han estat una constant els darrers dos anys. El passat 1 d'octubre va causar baixa i la va substituir José Luis Ayllón Manso_

BARCELONA // ESPECULACIÓ AMB PATRIMONI PÚBLIC

De la CNT al gran capital

Els propietaris de l'antic cinema Princesa, actual seu del Departament de Governació de la Generalitat, han estat implicats en fosques trames de corrupció immobiliària

Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El cinema Princesa, ubicat al número 14 de la Via Laietana de Barcelona, va ser construït l'any 1923. Durant la guerra civil va ser seu de la CNT i després de la victòria feixista, va ser incautat pel nou estat dictatorial com tot el patrimoni sindical existent. Així es convertí en la seu de l'anomenat sindicat vertical —únic oficial del règim— durant tot el franquisme. Mort Franco i legalitzades les centrals sindicals, el cinema va romandre abandonat. Després d'anys d'oblit, el 1990, amb el PSOE al govern, el Ministeri espanyol de Treball, titular de les antigues propietats del verticalisme, va vendre l'edifici a una empresa amb seu a Madrid anomenada Immobiliària Zafiro SA.

Ferran Nadeu

La policia va assaltar l'antic cinema Princesa com si es tractés d'un castell medieval

L'Estat es va desprendre de l'edifici per 95 milions de pessetes

La compravenda es va realitzar per 95 milions de pessetes de l'època, una xifra sospitosament baixa tractant-se d'un immoble amb una ubicació molt cèntrica. Cal tenir en compte, però, que l'edifici estava catalogat des de 1986 com a bé històric, no es podia enderrocar per fer-hi pisos i forçosament hauria d'acollir oficines públiques. Immobiliària Zafiro, segons consta al registre mercantil, tenia com a prin-

cipal accionista José Luis Colomer Hernández. Colomer és un històric empresari espanyol del ram del totxo que va fer fortuna en temps de *desarrollismo* franquista. El seu grup immobiliari, Pyconsa, fundat el 1965, és un potentíssim holding que controla desenes de societats arreu de l'Estat espanyol. Entre els seus projectes més recents hi ha l'hotel de luxe Isla Canela, a Ayamonte (Andalusia), construït l'any 2000. Un complex per a 2.500 persones amb un fantàstic camp de golf.

Defraudant Hisenda

L'expedient de Colomer i de Zafiro, però, no és precisament modèlic. Remenant l'hemeroteca, trobem que el diari *El Mundo* de 13 d'octu-

bre de 1995 explicava que aquesta societat s'havia vist implicada en un procediment judicial per presumpte delictes fiscal a instàncies de la delegació d'Hisenda de Sevilla. Segons explica *El Mundo*, a través de Zafiro, Colomer hauria participat en una operació per defraudar 850 milions de pessetes al fisc. Zafiro era la propietària del 54% del capital de Hotel Triana, i hauria emprat una societat fantasma, Codetrasa, per "aparcar" aquesta quantitat dels 1.650 quilos que va pagar per aquest hotel una empresa del grup català Filo, propietat de Valentín Bascuñana.

Via Laietana 14 SL

El 1991, Colomer es va aliar amb el grup immobiliari català Forcadell

per constituir la societat Via Laietana 14 S.L., que va esdevenir la nova titular del cinema. Aquesta societat, controlada per Carme Company, la vidua de l'empresari immobiliari Salvador Forcadell, va seguir mantenint Colomer Hernández com a president.

L'actual propietari està embargat per impagament d'impostos municipals

En aquest context, el cinema Princesa va ser okupat el 10 de març de 1996 i va esdevenir el buc insígnia del moviment a Barcelona. El desallotjament del 28 d'octubre del mateix any, immortalitzat per flaxos i càmeres de televisió, és considerat el punt d'inflexió que va suposar l'esclat del moviment esquàter a Barcelona.

Conselleria de Governació

En l'actualitat, el cinema Princesa és un flamant edifici d'oficines que acull el Departament de Governació de la Generalitat catalana. Un acord entre Forcadell i govern autònom va facilitar l'any 2002 la inauguració d'aquesta nova seu. 6.900 metres quadrats pel qual la Generalitat va pactar abonar, en aquella època, una xifra que rondava, segons

algunes fonts, els 250 milions de pessetes l'any.

L'operació va ser àmpliament criticada per okupes i moviment veïnal, que van denunciar els vincles que històricament han unit el grup Forcadell amb CiU. Salvador Forcadell, patriarca del grup immobiliari, va estar implicat en l'anomenat cas BFP, en què va ser condemnat a penes de presó l'exconseller d'economia de la Generalitat catalana Jordi Planades-munt. BFP, empresa del grup Forcadell, va ser acusada d'organitzar una xarxa de pagarés suposadament falsos per valor de 4.000 milions de pessetes.

Albareda Velarde SL

Des de 2001, segons consta al registre de la propietat de Barcelona, la societat que gestiona la finca de l'antic Princesa és Albareda Velarde SL, que té com a accionista Carmen Company Montes, que continua la nissaga familiar. Aquesta societat va absorbir Via Laietana 14 SL l'abril de 2000.

Segons consta en el registre mercantil, aquesta empresa ha estat embargada fins a tres vegades els darrers dos anys per l'Ajuntament de Barcelona per impagament d'impostos. De fet, el requeriment del consistori fins i tot va aparèixer al Butlletí Municipal per la impossibilitat de localitzar els titulars de la firma. Tot un exemple tenint en compte que es tracta de l'empresa propietària de la seu del departament que s'encarrega de fiscalitzar els municipis catalans... ④

La reflexió

Res seria ja el mateix

Manuel Delgado, Antropòleg

L'assalt i defensa del cinema Princesa i el posterior esclat de ràbia a les portes de la Prefectura de Policia van ser, ara fa deu anys, l'inici del fi del somni impossible i al·lucinat d'una ciutat pacificada, de la que el conflicte havia estat exiliat mercè el miratge olímpic. El parèntesi harmoniós del consens i la superxeria de la participació ciutadana van donar pas a una etapa de desencís col·lectiu del que les apro-

piacions massives i inamistoses del carrer van ser un símptoma.

Segurament hauran de passar anys per a que prenguem consciència del que significà l'etapa d'efervescència vindicativa que va conèixer Barcelona als primers anys del segle XXI. El maig del 2000, la protesta que impedià la celebració al centre de la ciutat del "Desfile de la Victoria"; el juny de 2001, l'ocupació tumultuosa dels carrers per increpar un Banc Mundial que no es va atrevir a trepitjar Barcelona; el març del 2002, les mobilitzacions contra uns presi-

dents i caps de govern europeus que van haver d'acampar a les portes d'una ciutat que els hi negava l'accés; el març i l'abril del 2003, les impugnacions gegantines contra la guerra d'Iraq; el juny de 2004, l'explosió d'indignació col·lectiva contra la mentida d'estat del Partit Popular. Aquells anys de foc, en els que Barcelona va demostrar fins quin punt continuava conservant la seva capacitat per la rebel·lia, van començar justament aquella matinada d'octubre a la Via Laietana. Res tornaria a ser el mateix després.

PRESENTACIÓ DE 'CRÒNIQUES DEL 6':

» El llibre es presenta la darrera setmana de novembre a dos quarts de vuit a l'Ateneu La Torna de Gràcia (c/Sant Pere Màrtir, 39), amb l'economista Arcadi Oliveres, August Gil Matamala, Gabriela Serra i Maite Cusó. A més del pròleg d'Oliveres, el llibre inclou set epílegs d'August Gil Matamala, Albert Martínez, Ester de Pablo, Gabriela Serra, Iñaki Rivera, Jaume Asens i Guille Reyes_

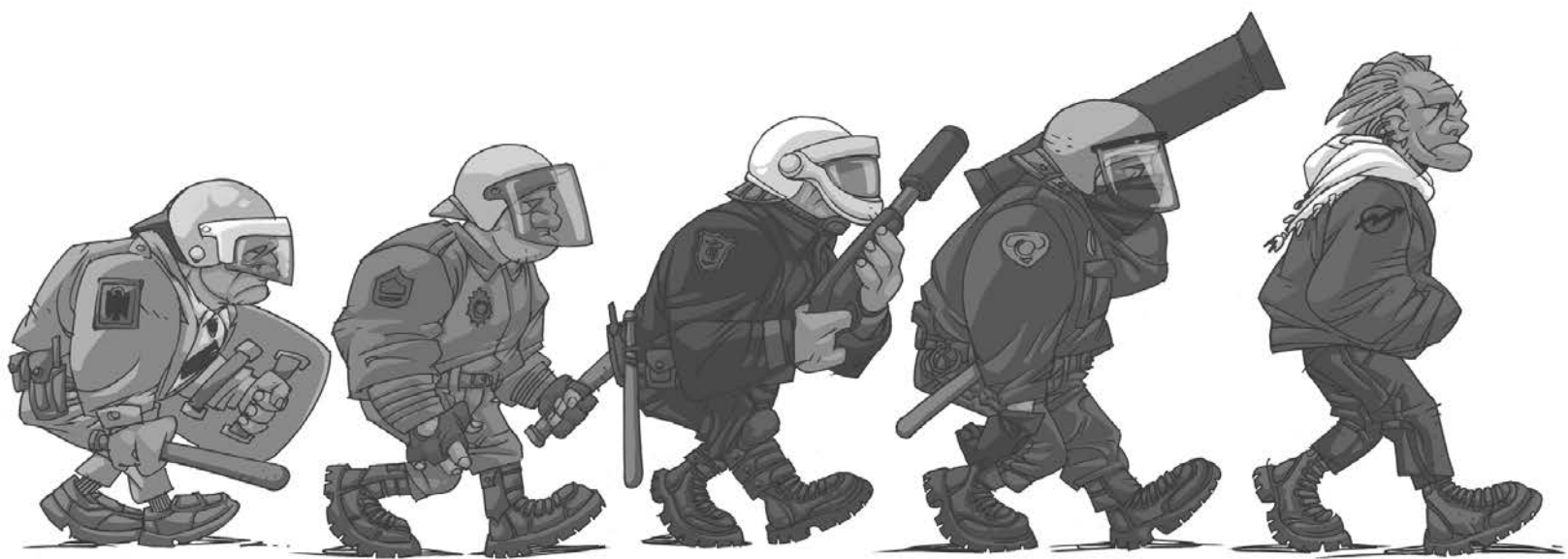

AVANÇAMENT EDITORIAL // 'CRÒNIQUES DEL 6'

La claveguera policial al descobert

Un llibre repassa la història dels moviments alternatius de Barcelona des del desallotjament del Cinema Princesa fins als Tres de Gràcia

San Julián

✉ Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els moviments socials catalans ja tenen llibre de referència. Es diu *Cròniques del 6*, és obra del militant de l'Ateneu La Torna de Gràcia i col·laborador habitual de DIRECTA, David Fernández, i repassa a través de 250 relats curts diversos episodis emblemàtics dels darrers deu anys d'història de les lluites populars del país. El llibre, editat per Virus Editorial, fa referència en el seu títol al Grup VI de la Brigada d'Informació de la policia espanyola, especialitzada en el control i seguiment dels moviments socials, i protagonista de diversos dels episodis que s'hi narren. *Cròniques del 6* es presenta el proper 24 de novembre a La Torna i pren com a punt de partida el desallotjament del Cinema Princesa que, segons l'autor, ha marcat un abans i un després per a tota una generació de joves que van prendre part en aquesta experiència. Amb un pròleg d'Arcadi Oliveres, els drets d'autor que es generin pel llibre es destinaran íntegrament a la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura. En reproduïm alguns fragments:

► **Despatx de 6**
El cartell dels presos, el *Contra-Infos* de la setmana penjat, totes les publicacions alternatives hagudes i per haver, estelades, una banderola demanant la repatriació al País Basc dels presos bascos,

adhesius, un cartell d'un concert del moviment okupa, octavetes. Tot en ordre.

Un centre social? Un ateneu? Una hemeroteca alternativa? No. El despatx oficial del grup 6, aclimatat a les circumstàncies ambientals "de l'enemic" a la quarta planta de la Via Laietana.

Un ateneu? Una hemeroteca alternativa? No. El despatx oficial del grup 6, aclimatat a les circumstàncies ambientals "de l'enemic"

► **La batalla del Princesa**
1996. 28 d'octubre. El baptisme de foc de García Valdecasas

Via Laietana, sis de la matinal. Desenes de furgons policials, 200 agents, carrers tallats i bombers. Un helicòpter a vol baix, amb un soroll estrident. Il·luminant amb un potent focus de llum blanca, assenyala l'objectiu militar a batre: l'assalt al cinema Princesa. La fortalesa okupa inspirada per Joan Conesa, autònom antifranquista que unia resistències passades i futures, per protestar contra el Poder al bell mig de la ciutat dels Palaus: a tocar de l'Ajunta-

ment i la Generalitat. Joan Conesa va morir l'abril de 1996 al cine Princesa, en precipitar-se al buit des del terrat.

A les vuit del vespre d'aquell mateix dia, inusualment puntual, un petard anuncia al Portal de l'Àngel que la manifestació per protestar contra el desallotjament ja arrenca. Milers de joves participen d'un recorregut curt a un ritme frenètic: Fontanella fins Via Laietana. A la Prefectura Superior de Policia esclata la ràbia, s'ataca la comissaria i s'inicia una batalla campal com feia temps que no es recordava. La policia s'ha de replegar fins que arriben reforços. La Ribera bull. Escenografia de revolta urbana. Pilota ve, pedrada va. Cotxes creuats, colles d'agents de paisà i contenidors cremant entre càrregues policials.

L'endemà ens truquen des de Dinamarca: el Princesa és la quarta obertura del telenotícies danès. El certificat de les televisions europees conforme la guerra desigual i injusta decretada pel PP només ha fet que començar. Amb 48 detinguts al matí i 16 al vespre. Els 64 detinguts que inauguren oficialment l'era Valdecasas. Amb el baptisme de les hosties de la democràcia.

I amb Benedetti cridant contra el vent: "qui pacifiqui al pacificador / bon pacificador serà".

► **Una guerra il·legal**
El problema de les guerres il·legals rau sempre en que el reconeixement de la il·legalitat sempre arriba tard. Massa tard i quan només queden les runes.

Com amb la batalla del Princesa, que va ser una guerra il·legal

decretada pel Poder contra el moviment social d'okupacions. Així ho certifica una llarga sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona que absol 30 dels okupes detinguts i titlla l'ordre judicial de desallotjament del cinema d'il·legal, antijurídica i il·legítima, qualificant-ho tot plegat com un "funcionament anormal dels serveis públics".

A la Prefectura Superior de Policia esclata la ràbia, s'ataca la comissaria i s'inicia una batalla campal com feia temps que no es recordava

El reconeixement explícit de la il·legalitat d'aquella guerra arribava, però, ben tard: el 16 de gener de 2003.

6 anys, 2 mesos i 18 dies després que s'hagués consumat una ordre antijurídica per la via de la violència taxativa pròpia de les guerres il·legals.

Si és que hi ha guerres legals, és clar.

► **D'El Salvador a Via Laietana**
A l'anàlisi de l'ocultació sistemàtica de la realitat salvadorenca

durant la guerra s'assenyalen quatre elements del model de propaganda:

a. Construcció d'una veritat oficial, que ignori aspectes cabdals de la realitat, distorsioni d'altres, falsegi molts i inventi els que calgui;

b. Davant qualsevol informació contrària "establir un cordó sanitari" i un cercle de silenci, desprestigiant la font. Si surt publicada, forçar un ràpid oblit;

c. Les denúncies de violacions dels drets humans són considerades "subversives" i qui s'atreveix a denunciar, esdevé també víctima;

d. Un element addicional és el grau de corrupció dels funcionaris de l'Estat i dels governants, que miren a una altra banda.

El grup 6 els aplica tots quatre al seu informe:

a. "kale borroka catalana", "Jarrai", "lucha armada";

b. "Abogados de ETA", "cuando algún auto judicial les favorece promueven rapidamente su divulgación", "rentabilizar una información", "la presencia mediática extiende miméticamente el valor de sus acciones y los retroalimenta", "no es positivo que haya dudas ante los violentos";

c. "Si son detenidos, en muchas ocasiones es pedido el habeas corpus", "presentan denuncias y torturas publicitadas a través de la prensa, aunque sean archivadas", "contribuyen a ofrecer una imagen represora de la policía";

d. Processos judicials oberts contra els agents. Complicitat i silenci polític.

És el país que tenim. El país que se'n queda. ①

Impressions

Romeo Gavarra. Activista socio-ecologista

/opinio@setmanaridirecta.info/

Democràcia

La democràcia és aquell sistema polític on el govern resideix en el poble. Literalment vol dir en grec "govern del poble" i fou definida a Atenes al segle V a. c.

Avui en dia, però, allò que s'anomena "democràcia" és cada cop menys govern i encara menys del poble.

Actualment, predomina la visió que la participació ciutadana en la presa de decisions ha de passar exclusivament per anar a votar, és en realitat el que s'anomena democràcia representativa. Aquesta visió és la que prefereixen tots els estaments públics, administracions i sistema polític en general.

Aquests promouen que la ciutadania participi com a espectadors passius que només exer-

ceixen la seva acció de quatre en quatre anys per elegir aquells representants que decidiran per ells o elles les polítiques, lleis i actuacions que són millors.

Els ciutadans som relegats a una funció d'observadors, com a màxim de consulta i sense poder decidir res directament.

Aquesta situació es manté també gràcies a l'adoctrinament mediàtic, la consciència acrítica de la societat i l'opacitat informativa.

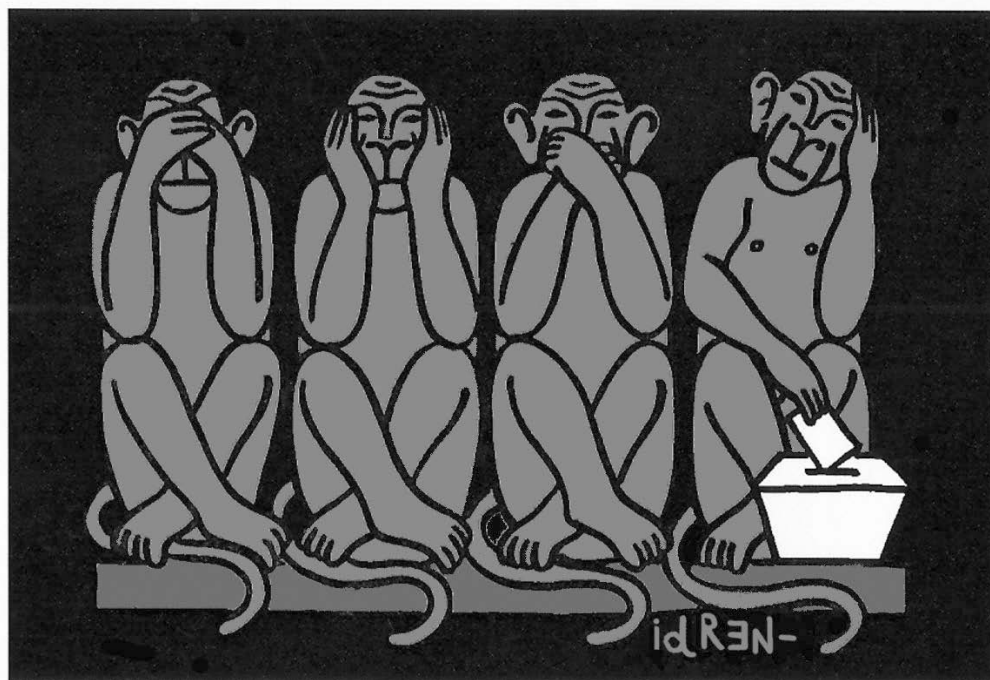
Tots aquests elements junts permeten que la classe dirigent política associada directament amb els poders socioeconòmics (les multinacionals, empreses, cambres de comerç, patronals, caixes i bancs, etc.) decideixin les lleis, les actuacions, les normes..., al marge de les necessitats bàsiques i reals de les persones.

Tant li fa quina formació o partit acabi "governant", dirigint la política del país, ja que tots, absolutament tots, accepten que el poble no intervingui mai de forma directa en la presa de decisions, a excepció de casos completament folklòrics. I tots, absolutament tots, estan supeditats a les regles, lleis i normes que determinen els poders abans descrits.

En definitiva, tots els polítics són pures titelles del sistema neoliberal imperant. I qui cregui que anar a votar canviarà res en les polítiques o en les estructures de poder és un il·lús o un pur ignorant de la realitat.

Només en l'autogestió i en la desobediència civil rau la clau per a superar aquesta trampa.

En l'autogestió de les necessi-

tats bàsiques de les persones podem construir una autèntica democràcia directa on el poble decideixi i on el poder de decisió s'estructuri en xarxa, de forma horitzontal i assembleària. Per establir una cultura democràtica de base, caldrà emprar metodologies participatives i eines que permetin la democràcia directa basada en l'autocrítica, la motivació i la pedagogia.

Per això, ara que s'acosten eleccions, estaria bé contestar aquesta enganyifa no anant a votar.

Millor dit, el millor que podríem fer tots plegats els dies assenyalats seria organitzar un hort comunitari i una coopera-

tiva de consum crític per autogestionar la necessitat de subsistència. O se m'acut que podríem organitzar una escola alternativa o popular per cobrir-nos la necessitat d'enteniment. O assistir a reunions de l'assemblea del nostre barri o del centre social per crear organitzacions comunitàries democràtiques. O passar el dia amb els nostres fills o filles (o dels nostres amics) jugant i aprenent. O creant, autoconstruint, els nostres espais o cases amb mètodes ecològics o naturals. O creant cooperatives d'habitatge. O alletant els nostres fills o filles. O meditant, o fent ioga, amb amics i coneguts. O fent allò que més ens vingui de gust, en lliber-

tat, solidaritat i igualtat. Si creem els nostres propis espais autogestionats al marge de la "democràcia" que ens venen, és el millor sistema per a garantir una autèntica democràcia directa al servei de les necessitats humanes fonamentals.

No participar en la seva farsa és la millor desobediència civil que podem exercir.

Desobediència civil directa no pagant impostos per a l'exèrcit, ni per a l'armament, no posant els nostres diners en mans del capital, creant alternatives al diner (xarxes d'intercanvi), etc.

Activa't en l'autogestió i en la desobediència civil. No votis.

No importa quina formació acabi "governant", ja que totes accepten que el poble no intervingui mai de forma directa en la presa de decisions

Bradley Roland Will. Membre d'Indymedia New York

/opinio@setmanaridirecta.info/

Mort a Oaxaca

Aquest és un fragment de l'últim article que va escriure el reporter d'Indymedia, assassinat a Oaxaca. El text complet el podeu llegir a barcelona.indymedia.org.

Primeres hores de la tarda del 16 d'octubre...

Ahir vaig anar a caminar amb la bona gent de Oaxaca. En realitat, vaig caminar tot el dia. Ben entrada la tarda, em van ensenyar el mur on van impactar les bales. Enumeraven cadascuna de les que anaven trobant. (...)

Una de les bales que no poden ser contades a la paret encara és al seu cap. Té 41 anys, i es diu Alejandro García Hernández, present cada nit a la barricada del barri. Una d'aques-

tes nits va sortir per reunir-se amb la dona i els fills per permetre el pas d'una ambulància. Però una camioneta pick up va intentar passar immediatament després del vehicle d'emergència. Va rebre la bala quan va dir als ocupants que no podien passar. I mai ho van fer. Aquests ocupants, militars vestits de civil, es van obrir pas a trets per sortir.

Un jove que només vol que se'l conegui com a Marco estava amb la família quan va haver el tiroteig. Una de les bales li va travessar l'esquena. Estava en un evident estat de commoció quan ens vam conèixer. Té 19 anys. Em va dir que encara no havia explicat res als seus pares. Com molts altres, es presentava a les barricades nit rera nit, i que, quan es curés la ferida, hi tornaria. Definitivament.(...)

Això és més que una vaga, més que l'expulsió d'un governador, més que un bloqueig, que la unió de diferents elements: és una revolta popular genuïna

Què més hi ha? Ningú està segur. És com si la llum travessés el cristall. O bé crema o bé hi passa a través. Allò que és evident és que això és més que una vaga, més que l'expulsió d'un governador, més que un bloqueig, que la unió de diferents elements. És una revolta popular genuïna. A les cantonades la gent ha decidit romandre unida. Els veus les cares: indígenes, dones, nens, tan valents i en alerta tota la nit, orgullosos.

Vaig tornar caminant de la barricada on havia trobat Alejandro, juntament amb un grup de seguidors del moviment, que van venir d'un districte llunyà, a mitja hora de camí. Vam anar a la morgue. Allà hi havia Alejandro. No havia vist gaires cossos morts a la meua vida. (...) L'olor. Van haver d'obrir-li el crani

per extreure-li la bala. I ara Alejandro es manté a l'espera. Espera una treva, un canvi, un avanç, una sortida. Una solució. Esperant que la terra canviï i s'obri. Tot esperant novembre, quan pugui asseure's amb els seus éssers estimats, el Dia de Morts, i compartir menjar i beguda i cantar. Però aquesta nit espera que el governador i els seus marxins per no tornar mai més.

Una mort més, un altre màrtir d'aquesta guerra bruta, un altre moment per a plorar, una altra oportunitat de conèixer el poder i el seu horrible cap, una altra bala esquinça la nit, una més a les barricades. Algú manté enceses les fogueres. D'altres dormen. Però tots estan amb ell mentre descansa, una última nit, sota la seva mirada.

Maria Ferrer i Ramon Piqué. Associació Memòria Contra la Tortura

/opinio@setmanaridirecta.info/

La prevenció de la tortura a Catalunya, un tema pendent

Alguna premsa s'ha fet ressò recentment del darrer informe del relator especial sobre la tortura de l'ONU en relació al seguiment de les recomanacions que aquest va fer a l'Estat espanyol després de la visita que va realitzar l'octubre de 2003. Aquelles recomanacions tenien la virtut de ser propostes concretes, que fugien de les vaguetats i dissimuls a què ens tenen acostumats des de les instàncies polítiques del nostre país quan han de parlar dels maltractaments i les tortures existents a Catalunya.

Les recomanacions del relator apuntaven la comunicació del detingut com una forma de tortura, era la primera vegada que una instància internacional vinculada a l'ONU es pronunciarà amb contundència sobre aquest fet i demanava la seva supressió. Així mateix, el relator considerava necessàries un seguit de mesures encaminades a prevenir la tortura que són de fàcil implementació: el dret a ser examinat per un metge escollit lliurement pel detingut; el dret a informar els familiars dels fets i del lloc de la seva detenció; l'enregistrament dels interrogatoris en vídeo; la prohibició de tancar els ulls amb benes o amb caputxes; la celeritat i eficàcia en la investigació en les denúncies per tortura; la rehabilitació i la indemnització de les víctimes de la tortura; entre d'altres.

Val a dir que l'informe de seguiment del relator per verificar si aquestes recomanacions havien estat ateses és demoleïdor: la majoria de les recomanacions han estat simplement

ignorades. Això sí, per part del Govern emfasitzant sempre que a l'Estat espanyol no es tortura i que la majoria de denúncies són falses.

L'1 de desembre de 2004 el Parlament de Catalunya aprovava una proposició no de llei que instava el consell executiu a "implementar les recomanacions del Relator en l'àmbit de la jurisdicció de la Generalitat i convidava al Govern de l'Estat, als de les comunitats autònomes i als governs municipals a vetllar per a què els diversos cossos i forces de seguretat compleixin estrictament la Convenció Europea dels Drets Humans". La iniciativa partia de quatre organitzacions de defensa dels drets humans,

L'eradicació de la tortura és un tema de voluntat política, i en conseqüència els grup polítics parlamentaris del nostre país tenen la seva quota de responsabilitat

Radicalgraphics.org

l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, Justícia i Pau, Ciemen i l'Associació Memòria Contra la Tortura, que posteriorment integrarien, amb d'altres organitzacions, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura.

Tots els partits llevat del PP van donar suport a la iniciativa, si bé el mateix dia que s'aprovava la proposta temps li faltà al portaveu socialista i president de la Comissió de Justícia per fer unes declaracions públiques dient que la tortura al nostre país era pràcticament inexistent.

Més enllà de la hipocresia a què ens tenen acostumats la majoria de dirigents polítics, ens trobem que el Parlament de Catalunya aprovava iniciatives parlamentàries que són totalment ignorades pel mateix govern tot i ser recolzades pels

partits que el conformen. Cap de les recomanacions apuntades anteriorment i que havien de ser de compliment estricte en l'àmbit de la jurisdicció de la Generalitat seguint el mandat del Parlament, no han estat implementades. L'informe de seguiment del relator, doncs, és totalment pertinent també per a les autoritats autonòmiques catalanes.

Al costat d'això és greu l'actitud d'algunes instàncies dependents de la Conselleria de Justícia, que no dubten a donar suport amb la seva presència, malgrat ser informades de manera reiterada, a la condecoració d'un funcionari de presons del sindicat UGT condemnat amb sentència ferma per maltractament a un intern. Tots els representants de la Comissió de Justícia del Parlament van ser

presentats llevat d'IC-V. Les denúncies per tortura i maltractaments a mans dels cossos policials, incloent-hi la policia catalana, continuen com si no hagués passat res, la més recent coneguda a nivell públic la d'en Pau Rigol, un jove de Sabadell colpejat salvatgement per la policia estatal.

Sempre hem dit que l'eradicació de la tortura és un tema de voluntat política, i en conseqüència els grup polítics parlamentaris del nostre país tenen la seva quota de responsabilitat. Malauradament, l'exemple de la proposició no de llei ignorada pel govern, la condecoració d'un funcionari de presons condemnat per maltractaments, les darreres agressions policials de Sabadell, etc., posen de manifest que aquesta voluntat té encara molt camí per recórrer.

David Fernàndez. Coordinadora antirepressiva de la Vila de Gràcia

/opinio@setmanaridirecta.info/

Consensos antiokupes, silencis especulatiu

Tots els partits polítics amb representació al Districte de Gràcia han acordat, sense fissures i en bloc, sol·licitar "l'agilització" dels processos judicials per a desallotjar les cases okupades. Profilaxi i higiene bèl·lica. A per totes, sense cap matis. Pel boc gros que no ve d'un pam. I tot al mateix sac. Com Millan Astray: "extirpar el càncer". Sap ben greu. I sorprèn el consens monolític (cicle electoral a la cantonada?) que evidencia silencis aclaparadors. Silencis, omissions i complicitats. Perquè mai dels mai hi ha hagut un mínim consens en termes similars demanant, posem per cas, que es combati el

mobbing immobiliari, que s'accelerín les investigacions contra l'especulació rampant que ens assetja o que s'actui d'ofici contra la pressió mafiosa a la gent gran, que també foragita la gent jove.

Doble raser, doble moral, doble economia: ara que ja sabem que el 3% i Marbella Hollywood són la punteta dels nostres icebergs misèrrims i paupèrrims. Síntesi i hipòtesi? Ja ho va dir José María Valverde: "les idees neixen a l'esquerra i moren a la dreta". A la Vila de Gràcia, però, és a l'inrevés: i ara totes les forces polítiques gracenques estan seguint fil per randa la consigna, extremada-

ment dreta i dretana, dictada per Alberto Fernández Díaz, apologeta de la violència de persecució Ni tan sols -trista política d'apa-

Les idees neixen a l'esquerra i moren a la dreta, a la Vila de Gràcia, però, és a l'inrevés

rador— són capaços de consensuar un mínim text contra l'especulació. Per allò de poder dir: "també hi estem en contra!". Però no hi ha ni tan sols això, com tampoc n'hi ha una sola política antiespeculativa a Barcelona. Ni una. I per això el rei va tant nu. I mentrestant l'assessor especial designat per Clos —en un informe pagat a preu d'or per totes i tots— té la barra de sostenir en el primer Consell de Ciutat que "no hi ha problema per l'habitatge". Com per exigir la dimissió fulminant i el retorn immediat dels calers que se li han pagat. És la vella llei del despotisme i de les

mentides repetides mil cops. Hereu Hill Street Blues. L'Ajuntament combat precisament allò que predica. I per això desallotja el Forat de la Vergonya: allà on veïnes i veïns —com recorda l'Arcadi Oliveres— havien aconseguit "participació i convivència" a través del diàleg. Diàleg, participació i convivència esmicolades per les porres de la democràcia autoritària de mercat. On l'únic que mana és el terrorisme del diner. El diner que gestionen les màfies de l'especulació i alguns dels nostres polítics capdavaners en especular amb la vida aliena. I poca cosa més.

Publicitat

CONCENTRACIÓ NO A LA MAT

PER UNA NOVA CULTURA DE L'ENERGIA

Girona, diumenge 12 de novembre de 2006

9:00h - Preparatiu al rellotge de la Devesa

11:00h - Concentració davant la Subdelegació del Govern espanyol de Girona (Gran Via Jaume I)

+info: www.nomat.org - noalamat_prensa@yahoo.es

Navegant per la xarxa

Llàgrimes a la xarxa

Mentre navegàvem entre les moltes pàgines web que acostumen a oferir-nos un niu de propostes per a aquesta secció, hem trobat una demanda que ens ha arribat al cor, i que ens ha fet vessar alguna llàgrima. Tot mirant la valoració que els mossos feien de la seva manifestació prohibida del 26 d'octubre, hem trobat una crida desesperada d'un col·lectiu fins ara oblidat: les parelles dels agents de policia. Persones que pateixen la soledat en silenci i que han d'estar dues hores conduint per veure la seva mitja taronja. Res a veure amb les persones que treballen a polígons industrials sense transport públic i que potser triguen el mateix per arribar cada dia a la feina i més estona per tornar a casa canviant d'autobús o metro tres o quatre vegades. I res a veure amb els familiars de presos polítics que, lluny de fer dues hores de carretera n'han de fer set o vuit i que, de vegades els costen la vida. Res a veure... les parelles dels mossos d'esquadra han de despertar la nostra compassió i els hem de donar suport fent que es quedin a casa, que no surtin al carrer. I si no ens creieu, només cal que llegiu les intervencions nostàlgiques que podem trobar al fòrum d'una de les pàgines *top ten* d'aquesta columna: mossosdesquadra.com.

"Sóc la dona d'un mosso i penso que les coses no van bé. Aquest desplaçament està posant en un punt crític la meua vida de parella. Al meu home no el veig gaire i jo necesito tenir-lo al meu costat. Perquè em fa mal saber que a la nostra ciutat, on ens hem comprat un pis, no hi vindrà fins d'aquí uns 15 anys, perquè hi ha moltes injustícies en aquest cos. Si us plau, que aturin el desplegament!!! Que Segòvia no es va conquistar en una hora!! No escric només per dir que em sento molt sola, aquí lluny del meu marit, també escric perquè cal que la gent sàpiga que ell i la resta de mossos que són al carrer poden quedar lesionats, malparats i inclús morts per no tenir el cul cobert".

Enmig d'aquest atac de sinceritat i després d'animar altres dones a fer una plataforma i recollir firmes per tenir els marits a casa, un temor sorgeix entre alguna participant al fòrum. Susanna també despulla els seus sentiments: "Jo estic començant a sortir amb un mosso i després de llegir això, encara em fareu dubtar de seguir o no".

Ràpidament un mosso anima Susanna a no fer-se enrera: "Jo et puc dir 'dona d'un mosso' que he passat per una forta crisi de parella a punt de separar-me i ara estic fent 240 km diaris per veure la meua dona". Finalment apareix IO, un agent que, mort d'enveja per les aportacions al fòrum, es limita a exclamar: "Qui tingués una dona així..."

El "pelotazo" de Can Batlló

Roser Benavent, Sants (Barcelona)

Tot llegint les darreres notícies sobre Can Batlló, sembla que la Immobiliària Gaudir faci una gran ofrena a la ciutat amb l'urbanització de l'antic polígon. Cal recordar, per què tothom ho sàpiga, que Muñoz Ramonet, falangista dels que va entrar el 36 per la Diagonal, va arrabassar la majoria de les fàbriques tèxtils de la posguerra, i els seus solars, fent servir la seva condició de vencedor.

Can Batlló, des del PGM de 1978 estava tot ell qualificat com a reserva per a equipaments i zones verdes i, malgrat les innombrables campanyes veïnals per recuperar-lo en els darrers trenta anys, el xantatge continuat, i la submissió dels nostres governants han portat a una solució en la que apareixen 1.400 pisos on no hi havia d'haver cap. Aquest projecte, que el moviment veïnal de La Bordeta ha hagut d'acatar serrant les dents, representa aportar uns quants milers de milions de beneficis als ja suculents comptes de les filles i netes de l'esmentat falangista. Un regal més que els pobres fem a les immobiliàries propietat dels rics.

El vot d'Espanya a l'ONU

Jordi Oriola Folch, Esplugues del Llobregat

Des del 16 d'octubre, a les Nacions Unides s'estan canviant els membres no-permanents del Consell de Seguretat. No hi ha hagut dificultats per canviar els representants d'Àfrica, Àsia i Europa, però l'elecció està empatada pel representant de Sudamèrica. Ni Guatemala, 102 vots, ni Veneçuela, 77, arriben als 124 vots necessaris després de 22 votacions. Han votat per Veneçuela països com els del Mercosur, Índia, Xina, Rússia, Cuba, Bolívia,..., en canvi per Guatemala han votat EEUU, Gran Bretanya, Espanya, els països europeus, i molts països petits als quals EEUU ha estat pressionant descaradament. I és que Guatemala és el candidat nordamericà per impedir que Veneçuela pugui seure al Consell de Seguretat, cosa que Bush no vol de cap manera perquè Veneçuela podria discrepar dels plans nordamericans al ser un dels pocs països que li parla sense por, que està marcant un nou model econòmic i social i que, a nivell internacional, practica una diplomàcia autònoma i no submissa als dictats de la primera potència militar i econòmica. M'agradaria saber perquè l'Estat espanyol ha votat per Guatemala, a favor dels

Assassinat a Oaxaca

Jordi Soler, Barcelona

A Oaxaca, poble mexicà en revolta, ha estat assassinat el periodista americà Brad Will. Assassinat pels de sempre. Brad, activista i informador, anarquista compromès amb les lluites arreu del món global en que vivim filmava per la xarxa d'informació alternativa Indymedia.

Aquesta xarxa, de la que Barcelona té una de les seues més actives (barcelona.indymedia.org) es basa en la neces-

sitat de trobar informació no tergiversada pels grups econòmics que controlen diaris i televisions i respon al lema de "No odiis els media, sigues tu mateix un mitjà d'informació".

El millor homenatge que podem fer a en Brad és fer servir la xarxa Indymedia per informar-nos, i també per enviar notícies, fotos i filmacions perinforma els demés. Nosaltres, des de la nostra petita barricada al barri de Sants, seguirem fent-ho. Salut Brad, ens retrobarem algun dia al cel dels llibertaris.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

interessos d'EEUU. ¿És que no ens vam pronunciar clarament contra la guerra de Bush a Irak en els últims comicis estatals? Es diu que Chávez és populista i fa gràcia l'afirmació ara que estem en període electoral a Catalunya perquè aquí els candidats no són titllats de populistes i, en canvi, ofereixen pagar ulleres, llibres de text, ajudes a canvi de saber anglès, tot fent debats estèrils sobre quins seran els pactes postelectorals enlloc de parlar de projectes de país i programes electorals. Les formes de Chávez poden ser poc ortodoxes, però això no és el més important. Crec que el seu govern no és populista sinó popular

(en el sentit real del mot :-), és a dir, que tot i que el sistema és capitalista, almenys fins ara, està donant atenció prioritària als més pobres, la majoria de la població, una cosa que a Amèrica Llatina ja de per si sola és revolucionària. Puc dir això perquè vaig visitar el país durant dos mesos per fer-ne un documental, entrevistant a persones a favor i en contra del govern, i vaig sorprendre'm de no haver estat informat pels mitjans del que està passant allí. El seu programa social és impressionant i, en canvi, els mitjans, per interessos econòmics o ideològics, desacrediten contínuament a Chávez com a ex-militar, populista, grotesc, dictador,

corrupte i altres difamacions. Em vaig sentir enganyat al conèixer la realitat. Per què Espanya vota per EEUU? Per què Espanya segueix essent submissa?

Guerra Civil a Iraq?

Josep Ramos, Vilanova i la Geltrú

El 22 d'octubre va aparèixer una notícia en una publicació americana segons la qual, Estats Units està elaborant un esborrany sobre els deures que ha de complir el govern de l'Iraq. L'executiu ianqui comença a insinuar també que si el govern iraquí no assoleix arribar a aquests objectius, els seus soldats es retiraran.

El discurs que les forces invasores ens volen transmetre filtrant aquestes informacions als mitjans de comunicació seria aquest: "Nosaltres hem fet tot el que hem pogut. Però aquí s'estan matant uns als altres cada vegada amb major fúria (i causant-nos també cada vegada més baixes a nosaltres). O el nou govern iraquí aconseguirà controlar ràpidament la situació, o nosaltres començarem a pensar de retirar-nos. No podem romandre aquí de forma indefinida, i menys en aquestes

circumstàncies".

Aquesta situació d'enfrontament armat entre grups religiosos i ètnics es presenta com si fos resultat d'una enemistat arrelada que ha esclatat després de la detenció de Saddam. El buit de poder resultant hauria fet sorgir aquesta tensió a la superfície, com en el cas, per exemple, de Iugoslàvia després de la mort de Tito.

Res més lluny de la realitat. Algú vol provocar una guerra civil a l'Iraq. I aquesta situació d'enfrontament generalitzat, o l'amenaça que es produeixi de forma imminent, crearien tal situació de pànic, que els iraquians acceptaran qualsevol pla que el govern dels Estats Units proposi.

No se sap si els ianquis són els qui estan realment provocant els enfrontaments. Però corre una història per l'Iraq, amb diferents versions i que s'ha convertit en una espècie de llegenda urbana: "Un home iraquí jove explica que va ser entrenat pels americans per ser policia a Bagdad. Quan va acabar l'entrenament, li van donar un telèfon mòbil i li van dir que conduís fins a una zona plena de gent prop d'una mesquita i els truqués. Ell va esperar al cotxe, però no tenia cobertura. Així que va sortir del cotxe i va anar fins a on va captar senyal. Va cridar i... el seu cotxe va explotar."

Així està el pati

► **Pàgina 11**
El Col·legi de Periodistes
està estudiant legalment el
manual dels Mossos en què
es "recomana" fer-se passar
per periodistes per filmar

► **Pàgina 13**
La prohibició de manifesta-
cions durant la campanya
electoral per part del TSJC
estrena una doctrina de
"democràcia limitada"

► **Pàgina 16**
L'assalt militar a la ciutat
revoltada de Oaxaca (Mèxic)
ha generat immediates
accions de solidaritat a
Barcelona

ESTAT ESPANYOL // INCREMENT DELS RECURSOS PER A L'EXÈRCIT

El PSOE destinarà cinc vegades més diners per a la recerca militar que a la sanitària

Els pressupostos pel 2007 continuen prioritzant el desenvolupament de noves armes

✉ **Mariona Ortiz**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un informe de la Fundació per la Pau sobre el projecte de pressupostos pel 2007 adverteix que el 20% del total de recursos que l'Estat destina a recerca i desenvolupament (R+D d'ara endavant) és per a fins militars. El govern espanyol pensa dedicar l'any vinent 1.586,10 milions d'euros a la recerca militar a través del Ministeri de Defensa i del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. La inversió en R+D militar de l'Estat, malgrat una petita reducció respecte 2006, es manté en els màxims històrics i és la segona més elevada de tots els temps.

Més de 2000 científics ja s'han declarat objectors a la recerca militar

Amb aquests diners, el govern augmenta de 9 a 13 els programes de creació i desenvolupament d'armament, cosa que fa preveure un increment dels recursos que s'hi destinaran en els propers anys per consolidar-los. Els programes de nova creació són un Sistema integrat d'Artilleria de Combat Obús Rema, Bucs d'acció marítima, la Fragata 105 i l'Helicòpter NH90. Els programes estan gestionats per set empreses privades, especialitzades total o parcialment en la fabricació d'armes: EADS-CASA-Airbus, Navantia, ITP i General Dynamics, Indra, SAPA i Eurocopter Espanya. Entre elles té un paper destacat General Dynamics, una companyia

La reflexió

Amagar les vergonyes

✉ **Pere Ortega. Investigador de pau i desarmament**

OTAN recomana els països membres de l'organització unificar criteris a l'hora de quantificar la despesa militar i recomana tenir en compte els conceptes següents: la despesa dels exèrcits, de paramilitars, la R+D i les inversions militars, el mutualisme i seguretat social dels militars, i les despeses de capital. L'OTAN ho diu perquè la majoria de països tenen partides militars repartides entre diversos minis-

Tropes del contingent espanyol enviades a Diwaniya (Iraq) al gener del 2004

Sergi Reboredo

nordamericana que figura entre els principals proveïdors del Pentàgon. Dynamics rebrà de l'Estat espanyol el 2007 uns fons superiors als que es dediquen a la recerca sanitària.

La Fundació per la Pau denuncia que "el caràcter inequívocament ofensiu dels projectes a desenvolupar amb aquests diners és contradictori amb la suposada vocació humanitària de l'exèrcit així com amb el nou tarannà en pro de la pau i la resolució de conflictes del que fa gala el govern".

► **Incompliment de promeses**
Aproximadament un 80% dels fons dedicats a R+D militar estan agrupats en una partida anomenada "programa de suport a la innovació tecnològica en el sector de la Defensa" que gestiona un ministeri suposadament civil com és el d'Indústria, Turisme i Comerç, avui dirigit per l'exalcalde de Barcelona, Joan Clos. Aquest programa té una dotació econòmica de 1.225,06 milions d'euros.

El PSOE es va comprometre

durant la darrera campanya electoral a "reubicar les corresponents despeses militars destinades a la fabricació d'armament en el lloc adequat" i, fins i tot, va presentar una proposició no de llei per tal que els préstecs a empreses per al desenvolupament de productes militars es dediquessin a finançar la ciència en universitats i centres públics de recerca (*El País*, 27 de novembre de 2002).

► **Oposició de la societat civil**
Mitjançant la campanya "Per la Pau: prou investigació militar", en la qual participen més de 40 ONG, col·lectius, sindicats i entitats, així com investigadors a títol personal, la Fundació per la Pau vol donar a conèixer la realitat de la investigació militar a l'Estat espanyol i promoure un debat públic sobre aquest tema. De moment, més de 2.000 científics ja s'han declarat objectors a la recerca militar i 13 universitats de l'Estat han incorporat als seus estatuts el compromís per la pau i la renúncia a la investigació amb finalitats militars. També demanen al govern i al Parlament espanyols la transferència dels pressupostos per a la recerca militar a àrees civils.

Des de la campanya també s'apunta que no es justifiqui la

investigació militar pel seu aprofitament civil ja que els avenços aconseguits s'haurien pogut obtenir de forma molt més ràpida i barata si els recursos destinats a investigació militar s'haguessin dedicat directament a fins civils.

Per la seva banda, l'organització Justícia i Pau ha manifestat "la seva preocupació i rebuig a l'enorme despesa militar que preveu el projecte de Pressupostos de l'Estat" que puja a més de 17.405 milions d'euros, equivalent a una despesa diària de 395 euros per habitant. L'entitat denuncia que aquesta despesa militar és totalment contradictòria amb l'adhesió del govern espanyol a favor dels Objectius del Mil·lenni que plantegen les Nacions Unides per eradicar la pobresa del planeta. Les despeses per a recerca militar previstes pel 2007 superen en 200 milions d'euros el conjunt de programes de recerca civil (científica, educativa, agrària, sanitària, mediambiental, energètica, geològica-minera, astrofísica i astronòmica, oceanogràfica i pesquera).

Entre el 1995 i el 2004, els pressupostos de l'Estat espanyol per investigació militar gairebé es van quintuplicar, però van arribar a un màxim històric l'any passat, amb una dotació de 1.683 milions d'euros. ☐

BARCELONA // LABORAL

Els forestals guanyen la partida

✉ Mariona Ortiz

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aconseguir la garantia que en la propera legislatura s'aprovarà la versió del Reglament que inclou les funcions del cos sense retallades. Els Agents Rurals van aturar la campanya de mobilitzacions que estaven duent a terme des del passat 6 d'octubre per denunciar la retallada de funcions que el govern pretenia imposar, impulsat per Montserrat Tura. La decisió d'aturar les protestes és deguda, d'una banda, a la impossibilitat de l'actual govern de tramitar el reglament retallat degut al calendari polític i, de l'altra, el compromís obtingut de CiU, ERC, PPC i IC-V d'aprovar en la propera legislatura i en un termini de tres mesos el projecte tal com s'havia proposat amb data del 27 de setembre passat. El PSC encara no s'ha dignat a rebre els representants del col·lectiu però per a Francesc Coll, coordinador de l'Agrupació d'Agents Forestals de Catalunya, "no es tracta tant d'un problema de grups polítics com de persones concretes" i confien en que pesarà més el suport del 70% de l'arc parlamentari. Des de l'Agrupació valoren satisfactòriament les mobilitzacions, que han tingut un seguiment de fins a 150 dels 400 agents, i recorden que els forestals "no han sortit al carrer per defensar els seus salaris ni les condicions laborals, sinó per defensar el servei públic i les funcions de protecció del medi ambient que estan desenvolupant a diari". També valoren especialment el suport de les entitats ecològiques.

BARCELONA // LABORAL

Els Godó negocien amb els tallers de 'La Vanguardia'

✉ Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els dos mesos de vaga dels tallers de La Vanguardia han arribat a "dalt de tot". Les més altes instàncies del Grup Godó han intervingut en l'aturada del personal d'impressió després que les converses entre aquest i els responsables del diari es trenquessin la setmana passada. A la vaga que s'ha repetit tots els caps de setmana des de l'1 de setembre, s'hi ha de sumar la voluntat del Grup Godó d'evitar que el 2 de novembre, el dia després de les eleccions catalanes, el diari no s'imprimeixi o ho faci en una versió reduïda. Al tancament d'aquesta edició continuava convocada la vaga per a l'1 de novembre i encara s'esperava una resposta de la direcció, única possibilitat d'aconseguir que el diari arribi a la rotativa amb normalitat. Entre els punts bàsics als quals no està disposada a renunciar la plantilla hi ha que es conservi el conveni laboral del diari fins que es faci un de nou per a CRE-A, la nova empresa a la que han estat subrogades els treballadors dels tallers.

EL PRAT // CRIMINALITZACIÓ D'UNA PROTESTA OBRERA

La sedició, un delictes del segle passat

✉ Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des que va originar-se la polèmica per la vaga dels treballadors de terra d'Ibèria el passat 28 de juliol, hi ha una paraula que no ha parat de sonar: sedició. El motiu és que la fiscal que porta el cas considera que els fets que van produir-se durant tota la jornada poden ser constitutius de delictes com desordres públics, però també podrien ser qualificats de sedició, un terme contemplat en la Llei sobre Navegació Aèria de

La fiscal no els acusa formalment de sedició tot i que considera que hi ha va haver actuacions que podrien ser tipificades com a tal

1960 i que parla de presó menor —que pot arribar als 6 anys— per als "membres de la tripulació d'aeronaus o empleats d'aeroports que, en número suficient per perturbar el servei, abandonin col·lectivament les seves funcions en actitud

Incidents a l'Aeroport del Prat arrel de la vaga de treballadors de terra d'Ibèria

Edu Bayer

de protesta". A més, l'article 21 de la mateixa normativa afegeix que la presó passarà de menor a major en el cas que "es faci amb la intenció d'interrompre la navegació o de variar la ruta".

Tot i això, Sandra Puig, l'advocada d'alguns dels treballadors implicats en el cas de la vaga de l'aeroport deixa ben clar que, "a hores d'ara no hi ha una acusació formal de sedició, ja que la fiscal, simplement, parla de fets que podrien estar tipificats com a tal". Això sí, Puig destaca que si l'acusació tirés endavant seria la primera vegada en la història recent de l'Estat espanyol que "s'aplica aquest delictes en un conflicte laboral".

L'actualitat del procés

A hores d'ara pel jutjat del Prat que s'ocupa de l'aturada a l'Aeroport del Prat, han passat les nou persones detingudes durant aquella jornada. Es tracta de treballadors que han anat a declarar perquè els acusen d'haver tallat la circulació aèria i encara tenen pendent tornar a presentar-se davant la jutgessa per resistència a l'autoritat. A aquests, s'hi ha d'afegir una seixantena de persones més, a qui la policia relacions amb els fets però que no van ser detingudes. Ara, la jutgessa ha unit els dos casos en un de sol i podria ser que aquesta seixantena de treballadors hagin de tornar a declarar.

L'empresa fa distincions

Mentrestant, els treballadors que fins ara han passat pel jutjat denuncien que Ibèria no tracta igual tots els vaguistes. Expliquen que els agents de la Guàrdia Civil assenyalen com a possibles responsables del delictes de sedició persones que l'empresa no ha expedientat, "concretament delegats sindicals de CCOO i UGT. Ens estranya veure com Ibèria obre una seixantena d'expedients i cap d'ells és un responsable dels sindicats majoritaris. En canvi, quan la policia va imputant gent pel que fa a la sedició, sí que els inclou. L'empresa fa distincions que fan malpensar".

BARCELONA // REIVINDICACIÓ SINDICAL

Primera vaga d'arqueòlegs a la història de Catalunya

✉ Juanjo Carrasco

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La CNT ha declarat a Codex, l'empresa més gran del sector arqueològic a Catalunya, la primera vaga del sector. La Secció Sindical anarcosindicalista es va constituir ara farà un any, i des del primer moment ha intentat aconseguir millores per la via del diàleg i la negociació amb l'empresa. No obstant, Codex s'ha negat en tot moment a atendre les demandes de la CNT. La falta d'un conveni col·lectiu que reguli el sector amb garanties, així com l'ajornament continu del que s'està negociant des de fa poc més d'un any, ha empès a la CNT a passar a la mobilització. Aquesta vaga, a més a més, marca l'inici del primer conflicte laboral d'envergadura que s'obre al sector, doncs aquesta és la primera vegada que es declara una

Són constants jornades laborals de 40 hores setmanals "a pic i pala" amb sous inferiors als 700 euros

vaga d'arqueòlegs a la història de Catalunya.

Segons la CNT, la constant a l'empresa són jornades laborals de 40 hores setmanals "a pic i pala" amb sous inferiors als 700 euros; una falta de mesures de seguretat, salut i higiene; i contractes en frau de llei fomentant la temporalitat laboral. Així, les

principals exigències dels vaguistes són el compliment de les mesures de prevenció de riscos laborals, salut i higiene; que es respecti la llibertat sindical, amb el reconeixement de la secció sindical; una clàusula d'estabilitat laboral; el cessament dels contractes laborals en frau de llei; i un increment salarial. És per això que la CNT ha acordat en assemblea obrir conflicte amb CODEX fins que l'empresa s'avingui a pactar un conveni que solucioni la problemàtica laboral a l'empresa.

La primera mesura decidida per la Secció Sindical ha estat iniciar una vaga d'aturades de 24 hores de forma quinzenal, un de cada dos dimarts. El passat dimarts 31 d'octubre s'iniciava la primera d'aquestes aturades. Al tancament d'aquesta edició s'estava realitzant la segona, seguida pel 100% dels auxiliars de Barcelona, i a les tres excavacions de la ciutat només hi

han treballat tècnics. Els vaguistes s'han desplaçat fins a Tarragona on s'han concentrat davant la seu de l'empresa. El mateix dia un Jutjat Social tarragoní donava la raó als treballadors i en decretava l'obligació de fer-los fixes.

Per a la CNT "aquest conflicte mostra les mancances en matèries bàsiques laborals que hi ha al sector de l'arqueologia a Catalunya", i també lamenta que s'hagin d'arribar a extrems com la vaga per la dignificació d'una professió que repercuteix en un benefici social: "La professió d'arqueologia és molt digna, són les persones que mantenen el patrimoni històric de les nostres viles i ciutats. El recuperen de l'oblit i ajuden a que puguem entendre l'espai on vivim avui. Per aquest motiu, des de CNT-Barcelona fem una petició de solidaritat i recolçament als treballadors en conflicte de Codex".

CATALUNYA // LA VIDEOVIGILÀNCIA DELS MOSSOS

El Col·legi de Periodistes estudia accions legals per l'informe dels mossos sobre videovigilància

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Col·legi de Periodistes de Catalunya podria emprendre accions legals contra els Mossos d'Esquadra. El motiu és la recomanació que apareix al manual intern d'aquest cos policial que va desvetllar DIRECTA el passat 4 d'octubre i en el qual es parla de gravar participants a manifestacions "amb uniforme o sense mig camuflats amb la resta de la premsa". En aquest sentit, des del Col·legi han decidit posar en mans dels seus advocats el text en qüestió i analitzaran si emprenen mesures legals contra les recomanacions del manual del Mossos d'Esquadra. Segons un portaveu de l'entitat, "ja una cosa és que intentin fer-se passar per professionals per, així, enregistrar les cares dels manifestants sense problemes, una pràctica totalment fora de lloc. Però és molt més greu que en un manual intern, es recomani de fer-ho, per escrit".

El manual recomana als Mossos camuflar-se de periodistes per a gravar les manifestacions

Ferran Quevedo

Els mossos es justifiquen

Mentrestant, des del cos policial s'assegura que aquesta pràctica mai es duu a terme perquè els periodistes saben perfectament qui es dedica a la professió, "i tothom es coneix, per tant, difícilment podríem enregistrar res sense que ningú ens cridés l'atenció". És un portaveu dels mossos qui fa aquesta afirmació, el mateix que assegura que "sempre que es graven cares de manifestants és amb una autorització judicial. O hauria de ser així". Segons les mateixes fonts, "el que s'acostuma a fer en les manifestacions és gravar des dels terrats, de manera que els participants no siguin més que un punt negre. Ara bé, si hi ha inci-

Els periodistes consideren un fet greu que s'insti per escrit als nous agents a fer-se passar per treballadors dels mitjans

dents, i els mitjans de comunicació treuen imatges d'aldarulls, nosaltres podem fer un seguiment

del 'punt negre' per poder localitzar-lo i saber de qui es tracta".

Des del Col·legi de Periodistes posen en dubte aquest extrem. "Ens costa de creure que cada vegada que veiem un mossos gravant a les manifestacions ho faci amb un permís al jutge perquè els enregistraments es fan a pràcticament totes les protestes".

El portaveu de mossos però, inisteix: "Les gravacions a peu de carrer només es fan en manifestacions que es preveuen conflictives. És aleshores quan es demana o s'hauria de demanar el permís al jutge". Pel que fa a quins indicadors utilitzen per calcular si una protesta pot generar aldarulls, la

resposta és contundent: "Això ja se sap". Un altre punt polèmic en la notícia publicada per DIRECTA el passat 4 d'octubre és l'ús que se'n fa de les imatges enregistrades pels agents. Des de mossos s'insisteix en què "l'última paraula la té el jutge i que, quan no se'n deriven fets delictius, s'esborra tot. Mai fem alguna còpia i esborrem l'original". Una afirmació que experts legals i diferents col·lectius consultats pel setmanari posen en dubte.

Agents conflictius

Si les explicacions donades pel portaveu de mossos són cent per cent verídiques, es pot acabar

deduint que la manifestació d'agents d'aquest cos de policia del passat 26 d'octubre era una protesta conflictiva, en la qual hi podia haver aldarulls. Tot i que finalment va acabar sent una concentració perquè la Junta Electoral no va permetre fer-la en plena campanya, el miler d'agents que es van reunir a la plaça de Catalunya de Barcelona van ser gravats, en tot moment, pels seus companys.

Els concentrats, envoltats per un ampli dispositiu d'antiavalots, reclamaven un augment de salari superior al pactat entre els sindicats majoritaris i la Conselleria d'Interior. **Ⓜ**

BARCELONA // ABÚS DE PODER

Suspès el judici a Farid per un error del jutjat

Lluc Salellas

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una equivocació del jutjat a l'hora de citar a declarar un testimoni va ser la causa de la suspensió del judici al mossos acusat de matar en Farid Bendaoud. El judici va transcórrer amb normalitat fins que va arribar el torn d'un testimoni, considerat clau, ja que dormia al costat d'en Farid quan van passar els fets. En aquell moment, els presents van constatar que la persona citada no era el company d'en Farid sinó un altre home que no tenia res a veure amb el cas, però que es diu igual.

Abans d'arribar a la suspensió, però, el tribunal va poder escoltar les declaracions dels mossos presents en l'operació, de dos companys d'en Farid, de la seva vídua i de dos policies nacionals que es

van encarregar de la investigació dels fets per ordre del jutge, que va confiar més en el seu criteri que en el dels Mossos d'Esquadra. Una de les declaracions més esperades era la de l'autor del tret que va matar en Farid, el caporal David Gracia. Gracia va assegurar que "no era conscient que el seu dit premés el gallet", i va descriure els habitants del pis com a perillosos pel fet de ser magribins. La resta d'agents que actuaven com a testimonis van corroborar la versió del caporal, tot i que van mostrar algunes contradiccions en temes com el tipus de pis o la llum que hi havia.

Per altra banda, els testimonis de l'acusació van assegurar que la mort d'en Farid no havia estat provocada per una baralla, com asseguren els Mossos, sinó que el caporal li va disparar només entrar al pis.

GIRONA // SOLIDARITAT AMB ELS IMIGRANTS

600 persones es manifesten per l'absolució de l'"Escamot Dixan"

Corresponsalia Girona

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Plataforma Aturem la Guerra va organitzar la setmana abans del judici per l'operació estany diferents actes de denúncia per demanar l'arxiu del cas. Entre d'altres, cal destacar un acte públic a Banyoles i una xerrada a Girona, que va comptar amb la presència de l'advocat del cas, Sebastià Salellas, un acusat, Souhil Kaouka, i Oleguer Presas. A més, es va realitzar una acció al poble de les Fires de Girona. L'acte central però, va ser la manifestació que va reunir el dissabte 28 d'octubre prop de 600 persones que es van manifestar pel centre de la ciutat. La manifestació, que va ser il·legalitzada per la Junta electoral, va poder transcórrer

La valoració del primer dia de judici ha estat positiva, davant la pèssima actuació del fiscal

amb normalitat fins al davant de la subdelegació del Govern on es van llegir els parlaments a càrrec d'un membre de la Plataforma, un dels acusats i el filòsof Josep M. Terricabras. Des de la plataforma es va criticar l'actitud dels polítics que han per-

mès l'allargament d'aquest cas innecessari i que no han pressionat per aconseguir l'absolució dels acusats.

Durant el primer dia de judici s'han concentrat una vintena de persones davant de l'Audiència Nacional i han desplegat una pancarta demanant la llibertat dels empresonats. La valoració que fa la plataforma del primer dia de judici ha estat positiva davant, la que consideren una pèssima actuació del fiscal, que en diferents ocasions no tenia clars els noms dels acusats o les proves que els inculpaven. El segon dia de judici declaren els testimonis de la defensa i s'espera que properament es resolgui la situació dels acusats.

Per la falta de dos testimonis de l'acusació, el judici s'allargarà fins al 30 de novembre

REUS // REPRESSIÓ

Maulets denuncia persecussió policial

Masovers Pobleu.org
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Maulets Baix Camp ha denunciat diverses agressions feixistes en els darrers dies, així com la persecució i intimidació de la Policia Espanyola a Reus.

El dijous 12 d'octubre van ser detinguts dos joves arran d'una petita baralla entre independentistes i un grup espanyolista. Segons Maulets un dels independentistes, al ser detingut, va ser agredit pels feixistes mentre la policia l'agafava, i l'altre, estirat a terra i emmanillat, rebia una patada d'un policia.

L'endemà, un militant de Maulets i dos amigues seves van ser retingudes sense motiu per la policia a l'estació d'autobusos de Reus. Els 3 joves van ser obligats a parlar en castellà i coaccionats amb amenaces. Un dels policies va arribar a dir "ves esto (referint-se al escut de la policia) pone policia, arriba pone nacional y ves la bandera?, Es la bandera de España, la que queréis descuartizar, España es una y no 51!"

BARCELONA // ESTUDIANTS

Arxiu pels 46 detinguts el 17-N

Agències
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La primera gran operació dels Mossos d'Esquadra a Barcelona, la detenció de 46 estudiants després que en una manifestació es llencessin globus de pintura, ha quedat, finalment, en res. El jutjat núm. 21 de Barcelona va decidir arxivar la causa el passat 25 d'octubre, donant la raó a les veus, que ja llavors, van denunciar que es tractaven de detencions indiscriminades, realitzades amb l'únic objectiu de fer una demostració de força del nou cos policial.

VILAFRANCA // JUDICI

Concentracions solidàries amb el "cas dels Monjos"

Agències
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Coordinadora Antirepressiva del Penedès ha convocat dues concentracions simultànies, pel 2 de novembre, a Vilanova i la Geltrú i a Vilafranca del Penedès per rebutjar el judici contra 5 independentistes del Penedès on els demanen penes de fins a 2 anys i mig de presó i quantioses multes.

El judici serà el dia 3 a la capital del Penedès, i s'ha convocat una nova concentració. El "cas dels Monjos" es refereix a la detenció de cinc joves durant la Festa Major d'aquesta població, quan van intervenir per ajudar un magrabí agredit per nazis i van ser detinguts per la Guàrdia Civil.

CORNELLÀ // REPRESSIÓ CONTRA ELS MOVIMENTS SOCIALS

Nou anys contra els abusos de poder

El 1996 un grup de joves s'organitzen en la RAK. L'any següent, arran d'una manifestació per la mort d'un company, s'inicia la construcció mediàtica dels moviments alternatius de Cornellà

Directa Baix Llobregat
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Corrien els primers anys dels governs del Partit Popular, a la segona meitat dels 90. En el Baix Llobregat es consolidava la desindustrialització de les grans fàbriques i com a alternativa als llocs de treball fixes de la indústria, floria el treball temporal i les ETTs. Montilla consolidava la seva fama d'excel·lent gestor finançant l'Ajuntament de Cornellà amb una pluja de requalificacions i l'obertura de nous centres comercials. En un context de desmobilització del moviment obrer tradicional, en l'últim en qui pensaven els polítics era en la joventut.

La manifestació té el seu origen en el suïcidi d'un jove després de passar per comissaria el 2001

La tardor de 1996 un grup de joves de Cornellà crea la Resistència Antifeixista de Kornellà (RAK). Aquest és un col·lectiu autònom, que pretén recollir l'herència de les lluites obreres dels anys 60 i 70. Amb aquesta idea inicia una campanya contra les Empreses de Treball Temporal amb l'ocupació de les oficines d'una companyia diferent cada setmana. Amb poc temps Cornellà es va convertir en un referent de la lluita contra la precarietat laboral, i es va aconseguir frenar l'obertura de noves seus d'ETTs. Paral·lelament la RAK emprèn altres campanyes en un activitat frenètica, denunciant el feixisme, el racisme o els abusos de poder, okupa el Centre Social el Salt, primer, i el CSO Pati Blau, després, i publica el butlletí Mal Rotlló.

Construcció mediàtica
Sabotatges a Etts, immobiliàries,

Manifestació a Cornellà contra els abusos de poder i en memòria de Jorge Bolancel

Ana

bancs i caixes, enfrontaments amb la policia, okupacions d'edificis buits i altres tipus d'accions apareixien periòdicament a diaris i televisions. A través dels mitjans de comunicació es comença a construir una imatge de Cornellà com una ciutat amb un "jovent conflictiu".

Des de llavors, la construcció mediàtica de la RAK i del moviment per l'okupació a Cornellà, basada en les fonts policials i de l'Ajuntament, ha estat un instrument per crear alarma social quan els interessos polítics ho reclamen, tal i com s'ha pogut tornar a veure en aquestes últimes setmanes, en relació al desallotjament del CSO La Krispa.

El 2001 l'Ajuntament arribarà a utilitzar el *Periódico de Catalunya* per convertir una pintada a comissaria, feta durant la manifestació contra els abusos de poder, en un atac amb l'objectiu final de demanar més policia.

► **L'espurna que encén la ràbia**
La primera manifestació contra els abusos de poder data de 1997. El 17 d'octubre la policia nacional deté tres persones, després de l'ocupació de les oficines de la Confederació d'Empresaris del Baix Llobregat, acusades de des-

ordes públics, desobediència i agressió. Al dia següent van ser dutes a prendre declaració judicial sota un fort desplegament policial. Una d'aquestes persones era Jorge Bolancel (conegut com a Bolan) de 18 anys.

El 22 d'octubre, tornen a detenir a Bolan, en una acció irregular que la policia sempre va negar. A comissaria rep pressions perquè, segons el seu entorn, denunciï els seus companys de col·lectiu com a autors dels sabotatges. L'endemà se suïcida llançant-se a la via del tren.

El 24 d'octubre, la notícia corregué pels instituts de Cornellà. A la tarda dues mil persones es manifesten per la ciutat. Davant la comissaria s'inicia un enfrontament que durarà hores i

s'estendrà per diversos barris de la ciutat, amb el resultat de diversos policies ferits, la mateixa comissaria amb vidres trencats i cap detenció.

Des de llavors, cada any s'ha convocat una manifestació contra els abusos de poder. No s'ha volgut centrar sols en el cas del Bolan, sinó que any rere any, diferents casos d'abús de poder que es donen arreu han trobat ressò a Cornellà, com els assassinats de Pedro Álvarez a Hospitalet i Toni Cordero a Badalona. Aquest any la manifestació contra els abusos de poder s'ha convocat per denunciar la càrrega en la manifestació contra el desallotjament contra el CSOA La Krispa. El resultat va ser de 25 persones ferides (veure DIRECTA núm. 20). ◉

Soroll contra el control policial

Entre deu i dotze dotacions d'anti-avalots de la policia nacional ocupaven els voltants de la Plaça Catalunya des d'abans de la manifestació. A mesura que s'anava concentrant la gent el cordó policial es va anar situant al voltant. Amb el precedent de la càrrega policial en la

manifestació contra el desallotjament de la Krispa, la manifestació es va convertir en una concentració sorollosa. Xiulets, cassoles i crits es van utilitzar per denunciar el control al qual es volen sotmetre els actes dels moviments socials a Cornellà i a la resta de Catalunya.

BARCELONA // ACCIÓ EN SOLIDARITAT AMB ELS EMPRESONATS DEL 4-F

"Un test no és una pedra"

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amb aquest titular, entre irònic i evident, l'Assemblea de suport als joves presos el 4 de febrer, al carrer de Sant Pere Més Baix de Barcelona, va voler recordar les primeres declaracions de Joan Clos sobre el cas. En aquella ocasió, l'aleshores Alcalde va assegurar que les ferides al guardia urbà s'havien realitzat amb un test deixat

caure des d'un balcó, i no des d'una pedra llançada des del carrer, el que exculparia immediatament els actuals presos.

Amb aquesta idea, el dissabte 28 d'octubre una trentena de persones es van concentrar a la Plaça Sant Jaume per fer una donació de testos a l'Ajuntament, perquè així "els nostres alcaldes recobrin el sentit de la realitat". Aquesta pretén ser la primera d'una sèrie d'accions setmanals.

Concentració pels detinguts del 4 de Febrer davant l'Ajuntament de Barcelona el dissabte 28 d'Octubre

Edu Bayer

CATALUNYA // **MANIFESTACIONS PROHIBIDES EN CAMPANYA ELECTORAL**

Democràcia sense participació

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Junta Electoral Provincial de Barcelona ha marcat una nova dinàmica a la campanya electoral, al prohibir totes les manifestacions realitzades en el territori de la seva jurisdicció mentre dura la campanya.

En una actitud sense precedents, la Junta barcelonina, òrgan judicial encarregat de vetllar per la transparència i igualtat d'oportunitats en els comicis, ha prohibit diferents mobilitzacions de la societat civil convocades durant la campanya electoral, a Barcelona. Aquestes decisions han estat avalades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha denegat els recursos presentats pels diferents col·lectius afectats.

Una darrere l'altra

El primer acte que va tascendir la seva prohibició va ser una manifestació convocada per sindicats dels Mossos d'Esquadra, en demanda d'augments salarials, prevista per dijous 26 d'octubre. L'auto judicial va ser durament criticat pels portaveus dels sindicats policials, que van rebre el suport del candidat popular Josep Piqué. Piqué va arribar a afirmar que "una campanya electoral no ha de cohartar l'expressió d'altres llibertats", afegint que durant la campanya electoral de les passades eleccions espanyoles es van fer manifestacions contra el PP "i en cap moment vam demanar que se suspenguessin".

Tot i la prohibició i la desconvocatòria parcial dels sindicats (van mantenir la roda de premsa), centenars de policies, entre 200 i

Manifestació il·legal de Mossos d'Esquadra

Willam Blake

1000 segons les fonts, es van concentrar il·legalment a la Plaça Catalunya sense que cap cos de seguretat ho impedis.

Els altres col·lectius afectats per les prohibicions també van optar per desconvocar. En el cas de la mobilització estudiantil, prevista pel mateix dia que la policial, els col·lectius AJEC i Sindicat d'Estudiants van acatar l'ordre judicial, però tot i així, centenars de joves es van trobar a la Plaça Universitat i la secció d'ensenyament de CNT va organitzar una manifestació que va ser fortament assetjada pels antiavalots dels Mossos d'Esquadra. L'acció va acabar amb identificacions, escorcolls i algunes corredisses, encara que no ha transcendit que es practiquessin detencions.

Centenars de policies es van concentrar il·legalment sense que cap cos de seguretat ho impedis

I una altra diumenge

La tercera convocatòria afectada per la nova mesura de la Junta Electoral va ser la manifestació organitzada per SOS Racisme per demanar el dret a vot pels immigrants. Després de criticar dura-

ment la decisió judicial, el col·lectiu antiracista va optar per concentrar-se a la Plaça Sant Jaume amb pancartes alusives als "perills per la salut democràtica" que aquesta línia judicial comporta. La seva responsable de premsa va lamentar a DIRECTA la "poca sensibilitat de la Junta Electoral", doncs la seva és una reivindicació "enggada molt abans que la campanya electoral, i que continuarà un cop finalitzada". De fet, tots els col·lectius afectats per les prohibicions han coincidit que les seves reivindicacions no pretenien fer "publicitat per un candidat" o "anaven contra cap partit en concret", sinó que es limitaven a reivindicar unes peticions pròpies. Ni la Junta Electoral ni el TSJC ho han entès així, i l'alt tribunal ha declarat que

aquestes manifestacions "condicionen la lliure opinió del dret a vot".

Aquesta aplicació tan restrictiva de la legislació electoral és una "lectura nova", segons el professor de dret constitucional de la Universitat de Girona Marco Aparicio "que intensifica la lectura democràtica centrada sols en el procés electoral i els partits", el que és "molt greu". Segons Aparicio, "es difícil entendre que aquestes manifestacions condicionin el dret a vot, però encara que així fós tampoc seria un motiu per prohibir-les", doncs en campanya electoral "tothom té dret a expressar la seva opinió".

"Sensibilitat de la Junta"

La "sensibilitat de la Junta Electoral", per dir-ho en paraules de SOS Racisme, està personificada pel seu president, José Luis Barrera Cogollos, que també presideix l'Audiència Provincial de Barcelona. Barrera ja va demostrar la seva "sensibilitat" democràtica quan, al juny passat va prohibir als periodistes fer la seva feina als passadissos de l'Audiència, instant als cossos de seguretat a vetllar perquè no es duguessin a terme preguntes o filmacions. Això va motivar un agre comunicat del Col·legi de Periodistes, que es va mostrar "desagradablement sorprès" per una notificació que "atemptava contra el normal desenvolupament de la tasca professional dels periodistes".

Tot i les crítiques de Piqué a la seva tasca, Barrera va arribar al seu càrrec gràcies als vots de la majoria conservadora que domina el Consell Judicial del Poder Judicial des dels governs Aznar.

BARCELONA // **ELS MÍTINGS DEL PSOE SOTA CONTROL**

Una noia denuncia les tortures de Torà davant Zapatero

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La seguretat de la Moncloa i del PSC va haver de treballar de valent al míting de tancament de campanya que els socialistes van realitzar el dilluns 30 al Palau Blaugrana.

L'acció més arriscada i espectacular va ser, sens dubte, la que una noia del col·lectiu Paisos Catalans Insubmissos va realitzar per denunciar les tortures patides per un jove de Torà l'abril del 2003. Just quan José Luis Rodríguez Zapatero prenia la paraula, la jove, que es trobava asseguda darrere la tarima d'oradors, va saltar i desplegar una pancarta on es llegia "Absolució Jove de Torà. Prou tortures!", i signada amb la "dl" que utilitza el col·lectiu. Els membres de seguretat del partit la van apartar ràpidament i la van entregar a la policia que la va retenir. El grup

Martxelo Otamendi va ser retingut i escorcollat durant més d'una hora

de seguiment va denunciar que va patir amenaces i cops, així com seguiments fins a casa.

El cas que denuncia es refereix al jove detingut pels Mossos d'Esquadra a Torà (Segarra) acusat de ser l'autor d'una sèrie de sabotatges. En aquella ocasió, un anàlisi de sang va demostrar que el jove havia estat drogat durant la seva detenció per aconseguir declara-

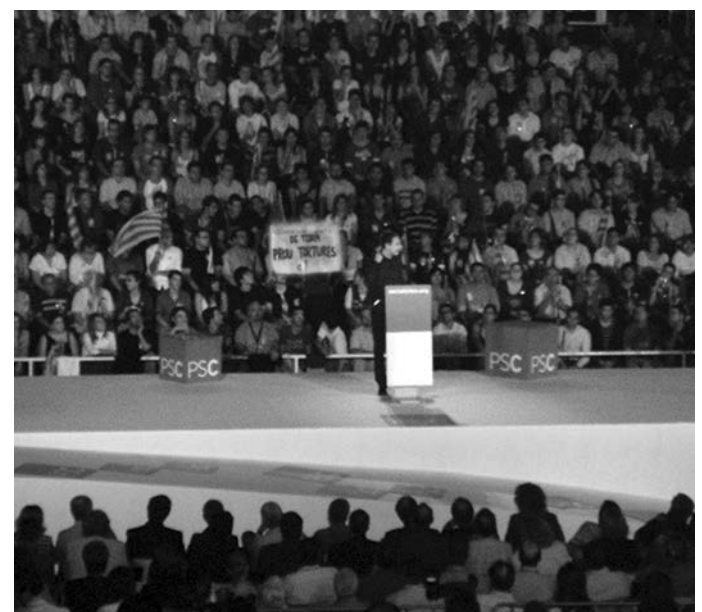
cions autoinculpatòries. Tot i això, la seva denúncia es troba paralitzada als jutjats de Lleida, mentre està pendent de ser jutjat a l'Audiència Nacional espanyola.

Una altra acció

El desplegament d'una altra pancarta per part de la Plataforma AVE pel Litoral, aquesta a les grades del Palau, va ser resposta per la seguretat personal del President espanyol, que no només la van retirar, sinó que van empenyer i agredir els membres de l'associació veïnal, fins a fer-los fora del recinte.

Problemes per informar

També va tenir problemes amb aquest grup de policies el director del diari basc *Berria*, Marxelo Otamendi, que va ser retingut durant més d'una hora als accessos del Palau. Dut a una sala a part, Otamendi va ser obligat a entregar tots els papers i documents, que

van ser fotocopiats, inclosa la seva agenda personal. Finalment va poder realitzar la seva tasca professional, però no va aconseguir

que els agents s'identifiquessin. Aquests policies van obligar a un periodista del *Diari de Balears* a parlar en espanyol.

Revolta popular a Oaxaca

La situació que es viu a l'estat mexicà d'Oaxaca s'apropa més a una incipient guerra civil que no pas a una protesta sectorial. La capital de la regió, amb prop de 500.000 habitants està absolutament parilitzada. Milers d'efectius de la policia federal preventiva (cos militaritzat similar a la Guàrdia Civil) i centenars de militars enviats des del Districte Federal per ordre de Vicente Fox, han pres els carrers i places centrals de la ciutat. La resta de carrers i els barris perifèrics segueixen en mans de la població revoltada. Desenes de milers han sortit de casa per exigir l'expulsió del govern priista de la regió, presidit per Ulises Ruiz Ortiz, considerat com a mafiós cacic que controla a paramilitars responsables de l'assassinat de 18 persones des de l'inici de l'aixecament ciutadà. Cal recordar que un dels morts era el periodista d'Indymedia Nova York, Brad Will (el seu últim article el reproduïm a les pàgines d'opinió). Tot va començar ara fa 5 mesos, quan els prop de 60.000 mestres i educadors del sector de l'ensenyament oaxaqueny van iniciar una aturada de classes massiva i indefinida. Volien aconseguir millores a les condicions laborals precàries que pateixen. El govern d'Ulises Ruiz va respondre amb una brutal repressió amb morts i ferits durant una marxa el passat 14 de juny. A partir d'aleshores l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO), formada per desenes d'entitats socials, sindicals i indígenes amb fort arrelament a comunitats i barris (que allí s'anomenen colònies) va estendre les mobilitzacions a més de 500 punts de la ciutat. Foren aixecades centenars de barricades per impedir l'entrada de les forces policials, l'edifici del govern local va ser ocupat i el Canal 9 de televisió va ser col·lectivitzat amb l'emissió de programació editada per la pròpia APPO. Radio Universidad de Oaxaca també emet les 24h programació a favor de la revolta. Una enorme majoria de la població dona suport a l'aixecament i tan sols un petit reducte d'empresaris i oligarques fidels al PRI (partit del govern a Mèxic durant 70 anys) s'ha arreglerat amb Ulises Ruiz i els paramilitars. Aquests agents de paísà armats van ser els presumptes responsables de l'assassinat de quatre persones el passat 27 d'octubre. A partir d'aquí el govern de Fox va ordenar l'entrada de la Policia Federal Preventiva a la ciutat. Ja fa 5 dies que es viu una veritable batalla que s'estén de punta a punta de la

Les portades de la premsa mexicana del 31 d'octubre són unànimes en la demanda de dimissió del Governador Ulises Ruiz Ortiz.

capital, però també a moltes poblacions de les valls de la regió. Des de l'estat xapanenc també ha arribat la solidaritat. Una crida zapatista als bloquejos de carreteres ja s'ha materialitzat amb el tall del gran pont de Sonora, entre Oaxaca i Chiapas. Durant l'assalt de la PFP han mort quatre persones per trets de bala i una quarantena han estat detingudes. Altres 17 van ser segrestades d'un autocar d'estudiants que baixava a la capital. Desenes es troben desaparegudes. Però l'APPO té clar l'objectiu de fer caure el govern priista. Ràdio Universidad segueix emetent, un plantón amb centenars de persones segueix a la cèntrica plaça de Santo Domingo i milers es troben resistint al recinte universitari. Ja han aconseguit que una majoria de diputats federals i posteriorment del Senat voti una resolució demanant el cessament d'Ulises Ruiz. El més sorprenent és que els mateixos diputats del PRI s'han sumat a la demanda. De moment es nega a deixar el càrrec.

1. A la fotografia superior l'acreditació periodística de Brad Will, assassinat a Oaxaca.
2. A l'esquerra, desenes de persones s'aferren a les tanquetes per evitar l'avanç de la policia.
3. La seqüència fotogràfica inferior explica d'esquerra a dreta i de dalt a baix la cronologia dels esdeveniments. Les mobilitzacions al zócalo d'Oaxaca, l'arribada de les tropes federals, l'oposició de la població i la vulneració dels drets humans. Tot seguit, les barricades, sabotatges i atacs contra les forces que ocupen els carrers de la ciutat.

Fotografies d'Alfonso Toledano, *Noticias de Oaxaca* i Centro de Medios Libres

BARCELONA // S'ENTREGA UNA CARTA AMB REIVINDICACIONS AL CÒNSUL GENERAL

Acampada al consolat mexicà i manifestació en suport a Oaxaca

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les reaccions internacionals davant la situació que es viu a Oaxaca no s'han fet esperar. Ja es comptabilitzen actes de solidaritat i denúncia a una trentena de capitals d'Europa, Estats Units i Amèrica Llatina. A Nova York, dotze persones van ser detingudes durant l'ocupació simbòlica de l'Ambaixada mexicana a la ciutat.

Més de 200 persones es manifesten a la Rambla de Canaletes de Barcelona

Els i les mexicanes residents a la ciutat de Barcelona també es van organitzar mitjançant una assemblea de solidaritat amb el poble d'Oaxaca. El mateix diumenge 29 d'octubre, una marxa amb més de 200 persones va sortir des de la Rambla de Canaletes, amb lemes com "El gobierno asesino de maestros y campesinos" o "Oaxaca escucha, Barcelona está en tu lucha". A Madrid, també diverses desenes de manifestants

Asseguda als jardins del consolat mexicà situat al passeig de la Bonanova

Jose L. Vecino

cridaven davant l'Ambaixada del govern de Fox a l'Estat espanyol.

Ocupació del Consulat

Però les ambaixades i els consuls foren el mecanisme per tal de visibilitzar els fets d'Oaxaca arreu del món. La seu consular de Barcelona, situada al número 55 del Passeig de la Bonanova va ser l'escenari d'un acte simbòlic el dilluns 30: la plantada de tres tendes d'a-

campada als jardins de les seves instal·lacions enmig del desconcert del personal de seguretat. Mentrestant, una trentena de persones s'asseien sobre la gespa i clavaven estakes en forma de creu. Un gran taud era situat també al centre de l'acció de denúncia. En pocs minuts arribava a l'edifici una patrulla de paisà de la policia estatal, i poca estona més tard els cotxes patrulla dels mossos i furgons

de la brigada mòbil dels antiavalots de la policia autonòmica. Els organitzadors de l'acció, però, ja havien informat al Cònsul de l'intenció de sortir del recinte abans de les dues del migdia. Jaime Garcia Amaral, cap de la diplomàcia mexicana a Barcelona, va exigir que sortissin immediatament dels jardins de les instal·lacions consulars, però finalment no va demanar l'entrada de la policia. Se li va

entregar una carta amb exigències pel govern de Fox, i en pròpia veu agafà el compromís d'un posicionament per part seva. Tot seguit, la trentena de manifestants van sortir del recinte i els mossos d'esquadra identificaren a diversos dels presents. La carta entregada al Cònsul expressa "un total rebuig dels actes de repressió per part dels governs federal i local". També consideren que "l'entrada de la Policia Federal Preventiva (PFP) no és la solució al conflicte de la regió". A més, afirmen que "l'opció principal per a la resolució de la revolta serà la destitució d'Ulises Ruiz Ortiz", actual governador de l'Estat d'Oaxaca. Finalment exigeixen la investigació dels segrestos i tortures a membres de l'Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca (APPO), així com de l'assassinat de professors i periodistes.

Seguiment de la revolta

Davant les informacions parcials o tergiversades que han aparegut a mitjans com *La Vanguardia*, mitjans com Ràdio Bronka han reemès, per tal de trencar el silenci mediàtic, la senyal que Radio Universidad de Oaxaca emet en directe des de la ciutat. Podeu escoltar-ho al 104.45 o 104.50 FM a tota l'Àrea Metropolitana de Barcelona. També a l'adreça d'internet: <http://radio.indymedia.org:8000/appo.mp3> ☎

BARCELONA // LA LLUITA PER UNA VIVENDA DIGNA

Google i La Caixa censuren un vídeo que desvetlla l'especulació immobiliària

Guillem Sánchez i Barrull

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea Popular pel Dret a l'Habitatge ha demostrat, en una nova i espectacular acció, que les autoritats públiques que haurien de garantir el dret a un habitatge digne, es dediquen a fer, exactament, tot el contrari.

"El rentat de cervell ha de començar ja" afirma una funcionària municipal

L'acció va consistir en filmar amb una càmera oculta com funciona l'oficina antimobbing que l'Ajuntament de Barcelona va inaugurar l'any 2004 amb grans recursos publicitaris. En el vídeo es pot veure com la funcionària municipal dona informacions incorrectes,

Imatge que ha provocat la censura de Google

a favor dels propietaris, i anima els activistes, que es fan passar pels nés d'una senyora que està patint mobbing, a que convencin la seva àvia perquè abandoni el pis. "El rentat de cervell ha de començar ja" arriba a afirmar, i quan els joves reclamen el dret de la llogatera a mantenir el pis els recorda que la dona pot agafar una pulmonia, "i llavors què?" els pregunta.

Segons afirmen els seus autors, "les imatges del vídeo són absolutament reals" i les preses "van ser realitzades en un sol dia. El que vol dir que no es van escollir les declaracions més al·lucinants, sinó que sols mostren la més absoluta normalitat". De fet, la idea de fer el vídeo va néixer del Taller Contra la Violència Immobiliària (TCVI), després d'observar la gran quantitat

d'afectats per mobbing que els arribaven, "rebotats" de les oficines municipals.

Resposta municipal

Davant l'escàndol mediàtic que han aixecat les imatges, encara que només sigui en alguns mitjans, l'Ajuntament barcelonès s'ha vist obligat a reaccionar a corre-cuita. En un primer moment, el Director de Comerç i Consum, Albert González, es va negar a donar validesa a una cinta que segons ell estava "retallada" i, per tant, manipulada.

L'endemà mateix, però, el consistori anunciava, en una declaració que va ser primera plana en algun rotatiu, que es personaria com a acusació particular en el cas de mobbing que pateixen els veïns del carrer Robadors 29, al barri del Raval, un dels casos més antics i coneguts de la capital catalana. Segons Pere Farré, del TCVI, aquesta "és una resposta evident a l'escàndol que ha generat el vídeo", i, després "d'alegrar-se" perquè l'Ajuntament "s'enrecordi d'un cas que fa més de tres

anys que dura", ha desitjat que aquesta promesa es porti a terme i no quedi "un cop més" en un simple comunicat de premsa.

Censura a Internet

L'altre efecte colateral del vídeo, i que manté la polèmica encesa durant gairebé una setmana, ha estat la censura del vídeo al portal especilitzat Youtube. Aquest portal és el principal mitjà per penjar vídeos a internet, convertint-se, a la pràctica, en una televisió amb total llibertat d'emissió. La recent compra del portal per part de Google va fer que algunes veus advertissin que aquesta "llibertat" podia començar a acabar-se. I sembla que les prediccions s'estan complint amb celeritat, doncs Youtube ha decidit eliminar el vídeo de la seva pàgina a petició de La Caixa, doncs aquesta considera que es vulnera el copyright de la seva marca. En realitat, el que surt és una imatge d'una sucursal de l'entitat, presa des del carrer i per tant "totalment pública", segons asseguruen els autors del reportatge. ☎

LA GARROTXA // DEFENSA DEL TERRITORI

Torna la caminada contra l'Eix Vic- Olot

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Sota el tema "No en el nostre nom. Bracons no calia", la plataforma Salvem les Valls ha convocat una nova edició de la caminada per la Vall d'en Bas per al proper dissabte 4 de novembre.

L'inici de les obres de l'Eix Vic-Olot a la banda de la Vall d'en Bas, té un important simbolisme pel moviment opositor

La polèmica infraestructura continua essent notícia. Fa poques setmanes el govern de la Generalitat va anunciar l'inici de les obres de l'Eix Vic-Olot a la banda de la Vall d'en Bas, un fet que té important simbolisme pel moviment opositor i al qual es vol respondre amb aquesta caminada. D'altra banda, el traçat de l'Eix continua generant polèmica, ara entre els municipis de la Vall d'en Bas i Les Preses. Encara no s'ha decidit com ha de conti-

nuar la carretera entre Bracons i la recent ampliació de l'Eix Pirinenc (A-26), un tram que es preveu molt congestionant pel trànsit de camions. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha de decidir a principis d'any sobre aquesta part del traçat, quan el túnel ja portarà més de quatre anys construint-se.

També hi ha novetats respecte al procés judicial iniciat per Salvem les Valls. Tot i haver

rebut una primera sentència desfavorable, la plataforma va recórrer al Tribunal de Cassació i aquesta demanda ha estat acceptada a tràmit. Això significa que el procés continua endavant. "Sobre, per tant, una nova perspectiva legal per demostrar que teníem raó en el contenciós administratiu que varem interposar, tot i que no obtindrem resposta fins d'aquí a un any", explica Raül Valls, president de Salvem les Valls.

Dotze mesos que s'uniran als dotze anys d'oposició a l'Eix Vic-Olot i que han anat més enllà del fenomen "Aquí no!". "Bracons no només ha estat una legítima lluita local per evitar la destrucció d'uns espais naturals, agrícoles i culturals per tots estimats, també ha estat un qüestionament de les bases d'una societat que devora sense pausa la base natural que la sustenta", afirma la plataforma.

"Bracons ha estat un qüestionament de les bases d'una societat que devora sense pausa la base natural que la sustenta"

La caminada sortirà del local social de Joanetes a les 10.30 h i pujarà fins a l'Ermita de Sant Mateu, on s'està construint la boca garrotxina del túnel. Cal portar esmorzar, dinar i calçat lleuger. ☺

Més informació:
www.salvemlesvalls.org.

TERRASSA // REPRESSIÓ

Suspès el judici a dos joves de Kaletrines

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

La vivenda Kaletrines va ser okupada el 18 de setembre de 2004 després de 15 anys d'abandonament. Un mes després, vuit furgonetes de la Policia Nacional i una brigada de la municipal es van presentar al carrer Sant Josep per efectuar el desallotjament.

Les tres persones identificades aquell dia van ser acusades i implicades en un primer procés, tot i que només dues han entrat en la fase penal. Als dos joves imputats se'ls acusa d'un delicte d'usurpació i se'ls demana una pena multa de 1.440 euros o dos mesos de presó en cas de no pagar.

El judici es va suspendre perquè la propietat i la Policia Nacional que eren els testimonis del fiscal no van presentar-se a la vista oral, quedant ajornat fins el 25 de setembre de 2007 per la saturació del jutjat. Sembla ser que després del desallotjament, la propietat es va retirar de l'acusació particular i no s'ha preocupat més de la situació.

Durant el judici un grup de persones es solidaritzava davant de les portes dels jutjats de Terrassa.

► I més judicis a Manresa

Per altra banda, el 25 d'octubre es va celebrar el judici a l'habitatge okupat Kan Kristu, a la capital del Bages. El dissabte 21 es va fer una xerrada-berenar i una festa en solidaritat amb els seus habitants, que en un comunicat afirmen "no tenir cap problema moral" per enfrontar-se al judici, doncs "l'habitatge es troba mercantilitzat". Encara no ha sortit la sentència.

CERDANYOLA // OKUPACIÓ

Nou centre social al Vallès

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea d'Okupes de Cerdanyola (AOC) ha reivindicat en un comunicat l'okupació d'una casa al carrer Misericòrdia núm.19. En el mateix escrit anuncien la seva intenció de "netejar-la i rehabilitar-la per tal de crear un centre social obert al poble", per tal de donar un ús als seus 783 metres quadrats.

Aquesta és la quarta okupació que té lloc a Cerdanyola en poc més d'un any, després de La Ramona, la Gure Etxea i la Perrera. La primera, que també era un centre social va ser cremada en un atemptat feixista el maig passat, fets pels quals encara no s'ha practicat cap detenció. Les altres dues funcionen com a habitatges.

El nou Centre Social okupat obrirà les seves portes al públic el proper 5 de novembre amb una jornada de presentació del projecte.

CATALUNYA // ESPAIS NATURALS

Xarxa Natura 2000, "una presa de pèl"

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

El mes passat el Departament de Medi Ambient i Habitatge (DMAH) aprovava i presentava a la Unió Europea, la proposta de Xarxa Natura 2000, definint un conjunt d'espais i paratges que tindran especial estatus en considerar-se bàsics per la preservació de la biodiversitat. En el procés, el DMAH va sol·licitar la

L'opinió de les entitats no va ser recollida pel Departament de Medi Ambient

col·laboració de diverses entitats naturalistes i ecologistes, com l'Associació de Naturalistes de Girona, Salvem les Valls, Limnos, Gent del Ter i l'Ateneu Juvenil, Cultural i Naturalista de Girona, entre altres, que van elaborar un informe establint una sèrie d'espais de gran interès. En la següent proposta del DMAH l'opinió de les entitats no s'havia recollit i es van iniciar una sèrie de negociacions. Els compromisos presos

en aquestes negociacions tampoc es van tenir en compte en la redacció final per part del DMAH, i de les 15.499,56 ha proposades tan sols se n'havien inclòs 1.588 ha., i només 7 dels 51 espais proposats. Les entitats volen denunciar a la premsa el que consideren una presa de pèl i estudien prendre accions per tal que la Unió Europea no aprovi la proposta del DMAH. ☹

Publicitat

9ª FESTIVAL DE MÚSICA BASCA

EUSKAL HERRIA SONA!

Del 3 de novembre a l'1 de desembre

[3nov] KENZAZPI 21h Plaça del Rei [4nov] TRIKIPOTEO 18h Sortida des de l'Ateneu Popular la Torna [4nov] ENE BADA 22h Lluís de Gràcia [10nov] IKER GOENAGA 21h Convent de Sant Agustí [11nov] TALLER DE DANSA PER A ADULTS 16h Euskal Etxea [11nov] TALLER DE DANSA PER A INFANTS 11.30h Euskal Etxea [17nov] HEGOKOAK 20h Euskal Etxea [18nov] TALLER DE TXALAPARTA 16h Euskal Etxea [18nov] ANARI 22h L'Auditori [24nov] NIT BASCA 20h Euskal Etxea [25nov] TALLER DE CANTS IKANTU AFARIA [Taller 16h] [Sopar 21h] Euskal Etxea [1des] Pier-Paul Berzaitz 20h Casa Elizalde

Euskal Etxea

www.euskaletxeak.org
www.euskaletxeak.org/ehsona

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Sàhara // Repressió

» Els col·lectius de drets humans del territori sahrauí ocupat per Marroc no paren de denunciar la situació de vulneració total de drets que pateixen, amb nombrosos presos polítics que han realitzat dures vagues de fam.

L'últim incident han estat 5 detencions durant una manifestació independentista el 30 d'octubre a El Aaiun

EUA // Terrorisme

» Segons informa l'Agència Cubana de Notícies, tots els documents de l'expedient de Luis Posada Carriles conservats per l'FBI de Miami van ser destruïts el 2003, per ordres d'Héctor Pesquera, llavors directiu del mateix FBI, i de la Fiscalia Federal del Sud de Florida. Els EUA es neguen a extraditar Posada a Veneçuela, perquè sigui jutjat per terrorisme.

Nicaragua // ELECCIONS PRESIDENCIALS

Frente Sandinista de què?

✉ Jordi de Miguel
/Barcelona/

“E” stan desfent amb la mà dreta el que un dia van fer amb la mà esquerra. Benvinguda sigui la Santa Inquisició a Nicaragua”. El passat dijous 26, Patricia Orozco, periodista i dirigent del Movimiento Autónomo de Mujeres, esclatava a Radio La Primerísima contra el Frente Sandinista de Liberación Nacional (FSLN), màxim favorit a guanyar, 16 anys després de la fi de la Revolució Popular Sandinista, les eleccions presidencials del proper 5 de novembre. S'acabava d'aprovar, amb els seus vots i els dels partits liberals de l'Assemblea Nacional, la derogació de l'article 165 del Codi penal que estableix l'avortament terapèutic, figura que d'una manera o altra ha quedat recollida a la legislació nicaragüenca des de fa més de cent anys. És la condemna a mort per a centenars de dones (i no tan dones).

Amb un discurs florit de paraules d'amor i reconciliació i una pràctica política ambigua, el FSLN és el favorit a guanyar les eleccions del 5 de novembre

Dos dies després, el candidat a vicepresident per l'Alianza Unida, Nicaragua Triunfa, que encapçala el FSLN, el liberal exsotmista i negociador de la Contra a finals dels 80, Jaime Morales Carazo, reiterava que la intenció del partit és “mantenir les més estretes i cordials relacions” amb l'FMI i reprendre el procés de negociació per a donar continuïtat al programa econòmic firmat amb l'actual govern d'Enrique Bolaños. Hi ha motius, doncs, per a dubtar que en cas de victòria el FSLN torni a ser aquell partit d'avantguarda que va enamorar les esquerres europees encapçalant u-

Les eleccions a Nicaragua són les més renyides dels darrers anys

Jorge Mejia

na de les revolucions més originals del segle XX.

Encara que poc fiables a Nicaragua, les últimes enquestes donen a l'etern candidat del Frente, Daniel Ortega, qui ha perdut els tres últims comicis, prop d'un 35% dels sufragis, que és el que, obtenint un avantatge superior al 5% respecte el segon candidat, necessitaria per estalviar-se una segona volta que tornaria a polaritzar l'elecció entre vots sandinistes i antisandinistes, reduint-se sensiblement les opcions de victòria.

► Eleccions a quatre bandes

Per primera vegada a la història, els dos grans partits nicaragüencs, FSLN i PLC, aniran a les urnes acompanyats d'altres dues forces emergents de la seva matriu i que es disputen l'electorat descontent amb el pacte que, des de 1998, ha convertit el país en una repartidora de càrrecs i quotes de poder en les seves institucions clau, principalment al poder judicial. Edmundo Jarquín, exambaixador sandinista a Espanya, és el candidat de l'aliança que encapçala el Movimiento Renovador Sandinista (MRS), un partit minoritari que fins la recent mort de Herty Lewites, popular exalcalde de Managua expulsat del FSLN per intentar disputar a Ortega la

candidatura a la presidència del partit, havia experimentat un important creixement en les enquestes. L'MRS és un fenomen eminentment urbà que aglutina la intel·lectualitat sandinista decedida amb la cúpula dirigent del FSLN i entre la qual es troben noms tan coneguts al nostre país com Ernesto Cardenal, Sergio

Daniel Ortega aspira a la presidència encapçalant una controvertida aliança

Ramírez, Gioconda Belli, els germans Mejía Godoy i exmembres de la Direcció Nacional, màxim òrgan de poder durant la revolució, com Luis Carrión, Víctor Tirado López o Henry Ruiz. Ara per ara, Jarquín “només” ofereix realisme i pragmatisme. La seva màxima aspiració és aconseguir una renegociació favorable amb els

organismes internacionals que, dins del sistema, deixi més marge d'actuació per a impulsar polítiques socials.

► L'ambigüitat del Frente

Mentrestant, el Frente Sandinista continua despertant sospites. Durant l'última dècada, en nom d'una florida reconciliació, ha treballat per teixir una àmplia xarxa d'aliances amb sectors fervorosament antisandinistes, entre els quals es troben la jerarquia eclesiàstica més reaccionària i algunes faccions de la Contrarrevolució. D'altra banda, no ha estat capaç ni d'aconseguir una millora en la democratització interna del partit, ni de fer ús de la seva força per aturar l'avanç del procés neoliberal que enfonsa el país en la misèria, aprovació del CAFTA inclosa. Encara disposa, però, d'una gegant màquina organitzativa nodrida d'una base sentidament revolucionària, coordinada amb la majoria de moviments socials i ONG i amb gran influència en el moviment sindical. A més, ha guanyat credibilitat gràcies a la bona gestió de municipis com León, Estelí i Matagalpa i a l'aplicació de programes dirigits a les capes més empobrides de la societat i impulsats gràcies a la col·laboració amb els governs de Veneçuela i Cuba. ☎

Fenosa, la innombrable

Montealegre, Jarquín y Rizo són els candidats de Fenosa, diu Ortega. L'evocació de la companyia espanyola té efectes devastadors a Nicaragua. Els últims tres mesos, Unión Fenosa s'ha convertit en la institució més repudiada al país. I s'ho ha guanyat a pols. El passat estiu, amb la població sotmesa a una galopant crisi energètica, la tempesta política va esclatar en requerir l'empresa, amb l'anuència del govern, 9 milions de dòlars en concepte de subsidi per a poder aturar el racionament. A alguns barris de Managua la població va aixecar barricades com a protesta pels continus talls de subministrament elèctric, considerats una estratègia per a seguir apujant les tarifes. Segons William Grigsby Vado, director de Radio La Primerísima, existeix la possibilitat que a Unión Fenosa l'interessi generar la inestabilitat jurídica i política necessària per al·legar que no es donen les condicions per a garantir la seva permanència i així poder marxar del país amb la indemnització corresponent a la cartera, com ja va succeir a República Dominicana.

MADRID // EXTREMA DRETA

Augmenten les agressions neonazis

☞ **Sergio Puente / Diagonal**
/Madrid/

La regió de Madrid va patir una virulenta cadena d'agressions feixistes el setembre passat. Alcalá de Henares, Pozuelo, Fuenlabrada, Getafe i barris perifèrics de la ciutat, van ser alguns dels escenaris dels atacs, que van causar almenys 20 ferits (tres d'ells molt greus). Dins d'aquesta mateixa estratègia d'intimidació, uns mesos abans, el febrer, un grup ultradretà col·locava una bomba al teatre Alfíl (on es representava l'obra anticlerical *La Revelación*); alhora, l'alcalde de San Fernando de Henares (IU) sofria repetides amenaces de mort per part d'un grup neonazi d'aquesta mateixa localitat.

Veïns i organitzacions socials fa temps que treballen en possibles solucions

Aquest repunt en l'activitat i nombre d'agressions neonazis a la regió, així com les millores en l'organització i sofisticació dels mètodes emprats sembla indicar

un canvi, tant quantitatiu com qualitatiu, en l'estratègia i actuació dels grups ultradretans madrilenys. Els objectius, en la major part dels casos, han estat immigrants, així com militants i seus de l'esquerra institucional i social, actuant preferentment a les festes de pobles i barris, on molts veïns vénen denunciant sis-

temàticament la passivitat i complicitat policial envers aquests grups. Tanmateix, aquesta connivència no resulta nova, ja que tant dins dels cossos policials, com del propi exèrcit, hi ha forts vincles amb aquests grups feixistes i els partits ultradretans que els donen cobertura, com Democràcia Nacional (DN), Aliança per

la Unitat Nacional (AUN) o Espanya 2000. Així ho testifica la implicació de nombrosos militars en les últimes agressions de Castella i Lleó, tal i com ha vingut denunciant el periòdic madrileny *Diagonal*, i la detenció d'Álvaro F. G., de 20 anys, després de la ràtzia en el septentrional barri del Pilar, que es va identificar com a

soldat de la Brigada Paracaigudista de la Base Príncipe, a Torrejón de Ardoz.

Denúncies socials

Davant de la gravetat dels fets, veïns i organitzacions socials fa temps que treballen en possibles solucions, que no contemplen, en cap cas, l'augment de la presència policial, sinó l'estimulació de l'autoorganització i de la mobilització veïnal. D'aquesta manera, es convocava per al passat 10 octubre, la que seria una multitudinària manifestació al Pilar, sota el lema "No més agressions feixistes. Fora neonazi del barri" en resposta a la ràtzia protagonitzada per 30 ultradretans el mes anterior. Dies més tard, Democràcia Nacional posava de lloguer la seva seu madrilenya, ubicada a l'esmentat barri. També, el passat 28 d'octubre s'aconseguia evitar la realització d'un concert neonazi, sota el nom d'"Iberian Fest", a la regió de Madrid, a causa de la pressió exercida per diverses organitzacions, encara que no es va poder impedir que es dugués a terme a la localitat pròxima de Yunquera de Henares (Guadalajara), amb l'aquiescència de la seva alcaldia. En aquests casos, la iniciativa popular s'ha resolt efectiva, i no hi ha dubte que exercirà un paper clau en la lluita per frenar i desmantellar el que sembla ser un ressorgiment de l'extrema dreta madrilenya. ☛

Concentració nazi davant la seu de CCOO a Madrid contra la funció teatral de Pepe Rubianes

Diagonal

TURQUIA // JUDICI CONTRA EL DARRER LLIBRE DE NOAM CHOMSKY

S'esvaeixen les esperances de democratització

☞ **Quim Arrufat**
/Vilanova i la Geltrú/

La justícia turca ha portat a judici l'editorial Aram, el seu propietari, els seus dos editors i el traductor, com a responsables de l'edició en turc del llibre *Manufacturing Consent* de l'intel·lectual nord-americà Noam Chomsky. L'obra *Los guardianes de la libertad*, que és el títol de la seva edició en castellà, és sospitosa de "denegar la identitat turca i promoure l'odi i l'enemistat", i per això els responsables de l'edició turca del llibre s'enfronten a més de sis anys de presó segons l'article 301 del Codi penal d'aquest país.

Per aquest mateix polèmic article va ser portat a judici l'es-

També va ser portat a judici l'escriptor Orhan Pamuk, guardonat amb el Nobel de Literatura

criptor turc Orhan Pamuk, recentment guardonat amb el Nobel de Literatura. El seu crim, que va causar estupor entre la societat civil aquest darrer hivern, consistia en

haver declarat a un rotatiu suís que existeixen abundants proves per afirmar que Turquia és responsable de dos genocidis: l'armeni i, més recentment, el kurd.

Precisament aquest judici arribava una setmana després que França hagi elevat a rang de llei la persecució als negadors del genocidi armeni perpetrat per Turquia a principis de segle i que es calcula que va causar la mort d'un milió d'armenis i l'exode de dos milions més. Justament a l'inversa que el Codi penal turc, que persegueix aquells que gosen posar en dubte la seva inexistència.

Traves a les crítiques

Un dels editors del llibre de Chomsky, Omer Faruk Kurhan, va criticar en la vista oral del judici

l'arbitrarietat de l'article 301, que es basa en la idea que l'Estat i les institucions estan exemptes de tota crítica. "Després dels editors, els escriptors, els directors i els traductors, no ens ha de sorprendre que en un futur es processin també els distribuïdors, els llibrers i els lectors", es lamentava també el propietari de l'editorial, Fatih Tas.

El processament dels editors de Chomsky, el lliurament del Nobel a Orhan Pamuk i el pronunciament de França sobre el negacionisme turc són tan sols alguns dels casos més mediatitzats que evidencien un corpus ideològic i jurídic diametralment oposat a les llibertats d'opinió i expressió. És d'esperar que el proper mes de novembre, quan la

Comissió Europea faci públic l'informe sobre els avenços de Turquia de cara a un futur ingrés a la unió, serà aquest un dels temes que figurin en els primers llocs de la llista negra de les promeses de democratització incompletes pel govern d'aquest país.

El judici, que havia començat aquesta setmana a Istanbul, s'ha endarrerit a petició de la defensa, que estima que si els autors són vius, és a ells a qui s'ha de jutjar en tot cas, i no pas al traductor. Un altre llibre de Chomsky va veure's processat de forma similar en el passat i la presència de l'autor al judici va fer que els càrrecs fossin retirats d'immediat.

Més informació i per signar el manifest en defensa de l'editorial: www.aramyayincilik.org. ☛

Publicitat

JORNADA CONTRA EL MUR DE PALESTINA

19:00 SONAR EN NABLUS. UNA PEL·LÍCULA DE FREECAMERA

9/11 ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS

20:00 XERRADA A CÀRREC DE JOSEP MARIA NAVARRO

20:30 CONCERT

DES DE PALESTINA **DAM**

ACOMPANYATS DE NOUR I BLACK BAUDELAIRE

ENTRADA: 6€

hace color
www.hacecolor.com
tel./fax: 93 300 40 52

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Segons 'El País' hi ha un centenar de Redskins al Principat que militen a l'MDT i al PSAN

Enric Borràs Abelló

Un article del diari *El País*, publicat el dilluns 30 d'octubre, demostra el coneixement profund que el diari espanyol té de les bandes urbanes a Barcelona i al Principat en general. Es tracta d'un article sobre els skinheads neonazis basat en informacions policiaques. Es diu que a principis dels noranta hi havia menys nazis, uns dos-cents, i que actualment el nombre d'skins nazis havia crescut fins als cinc-cents o sis-cents, però que els dels anys noranta eren molt més violents. Sempre referint-se a informacions de Joan Carles Molinero, intendent dels Mossos, l'article afirma que els nazis d'ara són "de cap de setmana" i que ho són més aviat per qüestions de drogues que no per ideologia política. L'article però, també parla dels redskins i dels sharps. Diu que hi ha un centenar de cada; dels sharps, es diu que són antiracistes i que no militen a cap grup polític, que més aviat només es dediquen a anar a festes i concerts. Dels redskins en canvi, s'afirma que militen a partits com el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) i al Moviment de Defensa de la Terra (MDT), a més de "diverses associacions". No sembla que l'intendent Molinero o el periodista estiguin gaire al dia de l'actualitat política de l'esquerra independentista, però la mitjana d'edat corresponent a l'MDT i el PSAN no s'acosta massa a la dels adolescents cap rapats que es descriuen a l'article, queda, com a mínim, uns quinze anys per sobre. Realment, el periodista i l'intendent dels Mossos, tenen alguna remota idea de què són l'MDT i el PSAN avui en dia? De què fan? De quants militants tenen?

El diari 'Avui' commemora el desè aniversari del desallotjament del Cinema Princesa

Dedica cinc articles al moviment okupa en tan sols tres dies, un dels quals, sobre una manifestació inexistent

En el marc del desè aniversari del desallotjament del Cinema Princesa, el diari *Avui* ha dedicat una sèrie d'articles a atacar el moviment okupa. El dia 27 d'octubre, fins i tot s'obria portada amb aquest tema. Però potser la cobertura del diari ha volgut anar massa enllà... perquè fins i tot ha dedicat mitja pàgina a una manifestació inexistent que suposadament s'havia de fer el dissabte 29 d'octubre.

Enric Borràs Abelló

El dia 27 d'octubre, el diari *Avui* obria amb el títol "335 edificis de Barcelona estan en mans d'okupes". A dintre, dos articles, "La capital dels okupes" i "Farts del soroll i la urbana que no fa res". Al primer es dibuixava una Barcelona "ciutat de referència per als activistes antissistema", només comparable amb Milà i Amsterdam, a Europa. Es parlava d'uns okupes que eviten les reaccions violentes davant dels desallotjaments per no perdre el suport dels veïns, però que usen la violència si perden un "edifici emblemàtic" —com a exemple, citen el cas de La Fera—. A més, es deia que entre els okupes de la ciutat es camuflen violents que es fan difícils de localitzar perquè canvien sovint de casa. El segon article anava sobre els veïns. Bé, sobretot, sobre veïns que critiquen els okupes. Els dos primers paràgrafs es dedicaven a les festes del Bahía, i també es parlava de les de Can Vies i de les d'altres locals. No es deia res de les activitats que es fan, ni dels tallers de programari lliure de la Quimera. Res de res.

Però no s'acaba aquí, l'endemà, el 28 d'octubre, un article atacava la comissió d'estudi sobre els okupes a l'Ajuntament de Barcelona, a la qual acusava de no fer res i de ser en una via morta. En tot moment, es parlava en termes de "lluita contra el fenomen". Un segon article donava veu a en Robert González, investigador de la Universitat Autònoma expert en moviments socials. Es feia un repàs de la història del moviment okupa, des del desallotjament del Princesa i fins a l'actualitat, en el qual es destacava que la detenció d'alguns okupes acusats per la policia de relació amb ETA va ser un cop molt fort per al moviment, però que ara es revifa.

Una notícia sobre una manifestació que no es va fer

El millor article però, és el de diumenge 29 d'octubre, "Molt soroll per no res" mitja pàgina sobre una suposada manifestació que havien convocat els okupes "des de feia setmanes pels fòrums dels col·lectius okupes a internet" per recordar el desè aniversari del desallotjament del Cinema Princesa. Es referien a una convocatòria sense signar per cap col·lectiu que es va publicar a Indymedia Barcelona i a la qual s'hi havien fet comentaris on es deixava clar que els okupes del Cinema Princesa no en sabien res.

De fet, la manifestació convocada al Portal de l'Àngel dissabte a les vuit del vespre, no es va fer. No es va fer perquè ningú va assistir a una convocatòria fantasma que no provenia d'enlloc, que no era fiable. Bé, alguns sí que hi van anar: els Mossos d'Esquadra —molts Mossos d'Esquadra— i els periodistes, amb fotògrafs i cameres de televisió incloses. La manifestació, segons ha comunicat un observador a la DIRECTA, la van haver de fer els Mossos i els periodistes tots solets, sense pancarta, enmig del carrer, esperant uns activistes que no s'hi van presentar. El periodista que firma l'article de l'*Avui* ho fa amb les

inicials M.C. i explica que els mossos identificaven i registraven tothom que passava per allà amb una estètica que els sonés "antisistema" (per estrany que sembli, això inclou els joves que anaven amb bicicleta). Segons diu, és probable que els primers manifestants, en veure tanta policia, avisessin els altres, que ja no hi haurien anat. Així doncs, el periodista creu que tots els manifestants es coneixien i tenien tots els telèfons dels altres que hi havien d'assistir. Ara, si fos així, no s'entén perquè es convoquen manifestacions amb cartells i per internet, n'hi hauria prou enviant sms...

No només l'*Avui* va parlar de la manifestació fantasma però, dilluns ho va fer *La Vanguardia* en un article titulat "Busco manifestació" i que duia per subtítol "Els Mossos diuen que el seu desplegament va frenar una concentració okupa". L'autor hi diu que els Mossos defensaven la teoria de que els primers manifestants van avisar els altres i per això no va aparèixer ningú, la teoria segons la qual tots els okupes i manifestants que hi havien d'anar són bons amics i tenen els números de mòbil dels altres. Els policies es defensen afirmant que alguns dels joves que van identificar els coneixien com a membres del moviment okupa, encara que "anaven vestits d'una manera diferent".

De tot plegat, en queda una pregunta que pot fer reflexionar: Els periodistes, només es fien d'Indymedia, on qualsevol hi pot escriure notícies, i de la policia, per a convocatòries com aquesta? No contrasten les dades enlloc?

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443.01.90
Fax: 93 329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

Diagonal

WWW.DIAGONALPERIODICO.NET

PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris

Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona

Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

solucions gràfiques

[disseny gràfic]
[disseny web]

[www.krdisseny.com]

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/iego, 16 sants (bcn)
tel: 93392070

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucant per telèfon.

Què es cou

Diversos col·lectius mobilitzats contra el Barcelona Meeting Point

✉ Alicia Fuster

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Un any més, entre el 7 i 12 de novembre, se celebrarà l'autodenominat "esdeveniment immobiliari més gran d'Europa", el Barcelona Meeting Point (BMP). Una fira internacional que des de fa 10 anys congrega tots els implicats en el gran engranatge del món immobiliari. Durant cinc dies, tindran lloc unes jornades de saló privat, amb simposis (ponències sobre l'estat del mercat), activitats d'esbarjo (sopar d'alcaldes, sopar 10è aniversari BMP, torneig de golf a Vilalba...) i uns dies d'obertura al públic general, amb totes les promocions i perspectives de mercat immobiliari d'aquí i arreu.

Diversos col·lectius volen denunciar la celebració del BMP i tota la lògica que en transcendeix

Resistències

Amb un model econòmic estatal basat en la preeminència de sectors com el de la construcció, l'immobiliari i el turístic, el BMP s'ha consolidat com un dels grans esdeveniments de l'any amb l'ajuda de tota la maquinària de legitimitat social (especialment de *La Vanguardia*, que patrocina l'esdeveniment). I és que no se n'amaguen: els elevats marges de benefici i les característiques del sector fan que es puguin acumular grans riqueses amb un temps relativament curt en una clara mostra del que podríem anomenar crim organitzat i legal.

Però si el càncer de l'especulació s'estén com una metastasi pel territori, no ho fa sense entrebancs. Milers de persones lluny de resignar-se al paper de víctimes propiciatòries, aplegades en col·lectius i plataformes heterogènies, intenten plantar cara, poble a poble, barri a barri, com a feres ferotges, a les múltiples agressions que el territori i els seus habitants patim cada dia. Són la gent que lluita arreu, anònims, sense partits, sense delegacions, autònomament, des de la base. Son l'herba resistent que creix amb força, als marges, sota el ciment, sense deixar-se trepitjar.

Gent de les comarques de l'Ebre, de la Catalunya central, de la "terreta", del camp de Tarragona,

de les terres de Ponent, de l'Empordà, del Penedès, dels Vallesos, de la conca del Llobregat, dels Pirineus, de Barcelona... Cada lluita expressa des de la seva problemàtica concreta un denominador comú, oposar-se a la tirania del talonari i el formigó.

Seguint les passes de la manifestació de l'any passat, diversos col·lectius volen denunciar la celebració del BMP i tota la lògica que en transcendeix.

Amb el lema "Es riuen de nosaltres a la cara" es vol posar de manifest que amb esdeveniments com aquests no tan sols certifiquen el seu domini, sinó que amb total escarni i impunitat es rifen de tota la gent que sua tinta per (no) arribar a final de mes. És, si més no, indignant que mentre fan negoci amb les nostres vides, especulant amb els nostres camps, hipotecant el nostre futur, destruint els nostres espais naturals, rebentant els nostres pobles, haguem d'assistir impertèrrits als somriures dels responsables directes de la nostra situació.

Cal trencar el vel de normalitat amb el que intenten vendre'ns un model de vida insostenible, basat en el consum i l'ostentació. A més, qualsevol oportunitat és bona per plantejar punts de trobada entre totes les lluites, teixir xarxes de solidaritat per fer front comú davant un model de creixement territorial absurd. Compartir experiències, tot denunciant uns actes que amb la seva mera descripció haurien d'escandalitzar a qualsevol.

Protagonistes del Barcelona Meeting Point

Al Barcelona Meeting Point hi podem trobar des dels grans grups immobiliaris (Fadesa, Urbis, Metrovacesa, Sacyr-Vallehermoso, Copisa, Sacresa...), constructores (FCC, Necso-Acciona, Ferrovial, ACS-Dragados...), assessores (Deloitte, CB Richard Ellis...), empreses especialitzades (Ingen, Golf, AECC, Associació Espanyola de Centres Comercials...), la majoria de bancs i caixes, ajuntaments (Barcelona, Badalona...) i mitjans de comunicació (Grup Godó, *La Razón*, TV3...).

"Es riuen de nosaltres a la cara" és el lema de les mobilitzacions

El poder de les immobiliàries queda evidenciat en el fet que només entre les 14 principals promotores de l'Estat van assolir 1060,97 milions d'euros de beneficis nets en el primer semestre de 2006, un 53,12% més que el mateix període de 2005.

Al BMP en el seu desè aniversari li passa com els beneficis de les immobiliàries, no para de créixer. Des de la primera edició, en la

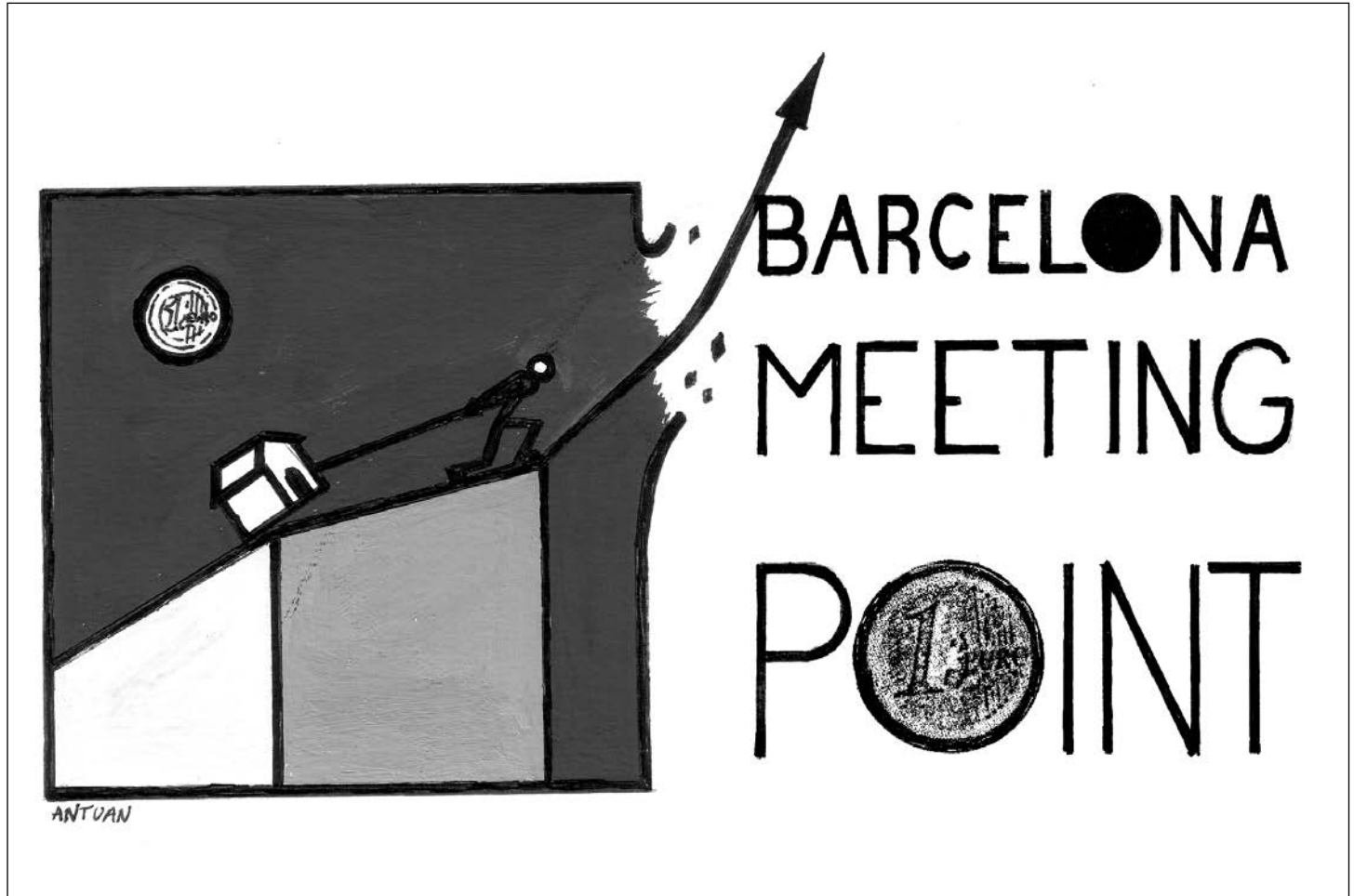
que van participar 503 empreses, s'ha passat a un total de 3.386 en l'edició de l'any passat, amb la realització d'operacions valorades entre els 4.000 i 5.000 milions d'euros.

El consorci de l'especulació

El BMP neix el 1996 com a iniciativa del Consorci de la Zona Franca, una entitat bicéfala gestionada conjuntament per l'Administració central i l'Ajuntament de Barcelona, amb la funció principal de gestionar l'àrea de negocis més gran de l'Àrea Metropolitana. El Consorci, que es gestiona com una empresa privada, basa la seva activitat en quatre potes: la immobiliària, la logística, la de les noves tecnologies i la dels salons de fires. És en aquest últim aspecte on destaca la figura d'Enric Lacalle, delegat especial de l'Estat durant el govern del PP a la Zona Franca i actual director del BMP. El seu mandat es caracteritzaria per orientar l'activitat del Consorci cap a l'impuls de l'explota-

ció firal. Lacalle, tot i haver estat imputat en diversos processos judicials pels seus negocis immobiliaris amb l'empresa Pedralbes Consulting, va saber assegurar-se el futur ocupant càrrecs de direcció dins els diferents comitès organitzadors de diverses fires.

Aquesta lògica empresarial de governabilitat s'ha estès com una taca d'oli per tot el territori a ritme de successius plans estratègics, zonificant comarques senceres, especialitzant poblacions per sectors productius o per classes residencials, on cada ciutat i cada poble tenen assignada una funció dins la gran empresa. En aquest esquema fortament centralista, la ciutat de Barcelona vol ser la cara bonica, tota una ciutat exclusivament dedicada a ser un centre internacional de congressos, oci i turisme. Expulsant la indústria i exterminant l'agricultura, en una extensió progressiva d'un model d'urbanització devorador al llarg de grans infraestructures elitistes (Autopistes, TAV, MAT...). **✉**

Calendari d'actes:

MOBILITZACIONS CONTRA EL MEETING POINT

7, 8, 9 i 10 DE NOVEMBRE: Accions descentralitzades arreu

DISSABTE 11 DE NOVEMBRE, PLAÇA PAÏSOS CATALANS:

A les 10h esmorzar-trobada de les diferents lluites vingudes de tots els punts del territori

A les 12 h Sortida de la MANIFESTACIÓ

Les Fires Populares de Girona planten cara a la programació oficial

Directa Girona

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Entre el darrer cap de setmana d'octubre i el primer de novembre se celebren a Girona les tradicionals Fires de Sant Narcís: són 10 dies on la petita ciutat canvia la seva estètica de decorat de cartró-pedra per a la de parc temàtic, lúdic i festiu, fet per a complaure els botiguers del centre de la vila.

Davant d'aquestes festes tan mercantilitzades els moviments socials i nacionals de Girona han organitzat, per sisè cop consecutiu, les Fires Populares. Aquest any, però, amb una unitat entre col·lectius que no s'havia vist a la ciutat des de feia molts anys. Així, l'Ateneu 24 de Juny, el Centre Social La Màquia, el Casal Independentista El Forn, Maulets, la CUP de Girona i Elsud.org, entre molts altres, han fet possible una resposta de molta qualitat a la programació oficial orquestrada des de les poltrones de l'alcaldesa i la regidora de Cultura.

La programació: actes tots els dies, per a tots els públics

Els actes de les festes inclouen activitats per a tothom, des de concerts (aquest any Miquel del Roig i Josep Maria Cantimplora ja han omplert la plaça General Marvà i s'espera l'arribada dels incombustibles Antiherois amb en Pepet i la Marieta i La Troupe pel dia 31 d'octubre) a pallasos, o al gairebé mític torneig de futbol organitzat per Elsud.org sota el lema de "Contra aquesta merda de món que ens volen fer"; sense oblidar el Bici-Crucis

Les activitats alternatives reuneixen cada vegada més gent de totes les edats

Toe

El següent pas és recuperar els vells espais creats pels moviments socials

(o Vici-Crucis), que durà els ciclistes que ho desitgin a descobrir àmpliament altres carrils bici (o de vici) de la ciutat, o l'exposició de reportatges fotogràfics del setmanari Directa en tres espais de la ciutat: La Màquia, l'Ateneu 24 de Juny i El Forn.

Les Barraques: un patrimoni dels moviments socials robat per l'Ajuntament

Les entitats que organitzen les Fires Populares han manifestat que "l'oferta estrella que ens presenta l'Ajuntament per la festa major són les barraques, i els concerts que les justifiquen, unes barraques que poc a poc les han convertit en espais mercantilitzats i amb el lucre com a objectiu final."

No obstant, aquest espai no ha estat sempre del gust del consistori. A mitjans dels anys 80, diversos col·lectius de la ciutat organitzaren les primeres Barraques a la plaça Catalunya, com a resposta a la pobra oferta cultural existent a la ciutat. Es tractava, com en les actuals festes popu-

lars, de crear un nou espai cultural, però també de lluita. L'aleshores alcalde de Girona, Joaquim Nadal, va decidir que les Barraques no casaven amb l'estètica de la ciutat i les va arraconar al passeig de la Copa, en aquells moments als afores de Girona. Però això no va servir per acabar amb les festes reivindicatives.

Ja des de principis dels anys 90, quan l'espai de Barraques era

el més visitat de totes les festes, l'Ajuntament va mostrar el seu interès en aconseguir dominar l'espai. Fomentant l'entrada a la comissió de festes de col·lectius no polititzats (estudiants apolitics, clubs esportius...) i posant normatives d'ús de l'espai més dures, va anar aconseguint institucionalitzar i despolititzar les Barraques. Tot i això, la presència dels moviments socials i nacionals a les Barraques de forma constant al llarg de tota la seva història ha dificultat la despolitització de les nits de festa gironines.

Festes Populares: sis anys en construcció

Com feren a mitjans dels 80 els col·lectius de la ciutat "immortal" (immortal per festes), els moviments socials de Girona han començat a construir un espai nou dins de les Fires.

Les primeres edicions de les festes populares foren dinamitzades, sobretot, per l'Ateneu 24 de Juny, aconseguint any rere any mostrar una programació més consistent. Darrerament, sobretot a partir d'aquest any, hi ha hagut un esforç de coordinació de totes les entitats per a fer realitat la consolidació de les Fires Populares. El següent pas és recuperar els vells espais creats pels moviments socials.

Per contactar:

FIRES POPULARS 2006

Trobareu el programa d'activitats a la pàgina web:
www.elsud.org

El nou pla urbanístic de Porqueres genera l'oposició del veïnat

Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Els veïns i veïnes de la Vall de Miànigues (Pla de l'Estany) han creat una plataforma contra el nou Pla d'ordenació urbanística municipal (POUM) de Porqueres. Des de la plataforma s'oposen a determinades previsions del nou POUM per l'impacte que poden ocasionar sobre el patrimoni natural i cultural de Miànigues.

L'ajuntament de la localitat va aprovar inicialment el Pla a mitjans d'estiu, que els veïns i veïnes rebutgen per diverses raons. En primer terme, argumenten que deixa la porta oberta a la urbanització "definitiva de tota la vall". En a-

Des de la Plataforma argumenten que el Pla deixa la porta oberta a l'urbanització definitiva de tota la vall

quest sentit, per una banda preveu el creixement urbanístic en una zona d'antics aiguamolls, la qual cosa podria generar un important perill d'inundació, segons la plata-

forma. I per altra banda, declara com a sòl urbà tres nuclis habitats situats al turó de Miànigues, catalogats com a sòl rústic, permetent la creació de noves edificacions.

Una altra qüestió que preocupa a la Plataforma és la reserva prevista pel POUM, d'uns terrenys per a la creació de la ronda oest de Banyoles, sense que s'hagi discutit a nivell comarcal la seva necessitat i l'impacte que generarà, tant sobre la vall de Miànigues com sobre les zones urbanes de Camós i Porqueres i la plana de llevant de l'Estany de Banyoles.

La plataforma està formada també per diferents entitats de Porqueres i de la resta de la comarca de Pla de l'Estany, com Limnos (Associació de Defensa del Pa-

trimoni Natural del Pla de l'Estany). Continuen buscant el suport d'altres institucions naturalistes i de protecció del territori de les comarques gironines. A més, el veïnat, a títol particular ja han començat a preparar pancartes de rebuig al nou planejament per penjar als balcons i façanes de les seves cases. Des de la Plataforma

creuen convenient que l'Ajuntament de Porqueres esperi a aprovar provisionalment el POUM, ja que s'està redactant el Pla director urbanístic del Pla de l'Estany. Aquest Pla ha de permetre coordinar l'ordenació territorial i urbanístic de la comarca i tenir una visió més global de Porqueres i els municipis del seu entorn.

Per contactar:

ASSOCIACIÓ DE NATURALISTES DE GIRONA

c/ de les Monges 20, 17007 Girona

Telèfons: 972 223 638 / 615 694 999

www.naturalistesgirona.org

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona
web: www.cnt.es/solibrera
email: solibrera@cnt.es

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

ECOLOGISTES
Catalunya
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.cat
Tlf. 93.429.65.18

La flama del català encen el territori

EL MOVIMENT EN DEFENSA DE LA LLENGUA ES CONSOLIDA COM LA XARXA SOCIAL MÉS ACTIVA I TUPIDA DELS PAÏSOS CATALANS

EL MOVIMENT EN DEFENSA DEL CATALÀ S'HA CONSOLIDAT COM LA XARXA SOCIAL MÉS POTENT DEL PAÍS. PROVA D'AIXÒ ÉS L'ÈXIT DE LA DESENA EDICIÓ DEL CORRELLINGUA. CREAT EL 1993 A MALLORCA COM UNA INICIATIVA LOCAL A IMATGE I SEMBLANÇA DE LA KORRIKA BASCA, DES DE 1996 LES SEVES ACTIVITATS SE CELEBREN DURANT TRES MESOS ARREU DELS PAÏSOS CATALANS

✉ Roger Palà
/expressions@setmanaridirecta.info/

En un moment de relaxament social i atomització de les lluites populars, el moviment en defensa del català s'ha consolidat com la xarxa social més potent del país. Prova d'això és l'èxit de la desena edició del Correllengua. Creat el 1993 a Mallorca com una iniciativa local a imatge i semblança de la Korrika basca, des de 1996 les seves activitats se celebren durant tres mesos arreu dels Països Catalans. La sèrie d'actes dinamitzats per la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), els Casals Jaume I del País Valencià i Joves de Mallorca per la Llengua han esdevingut la punta de llança d'un potentíssim moviment que guanya cada dia més seguidors i té la capacitat de trasmetre un discurs popular i accessible.

La clau de l'èxit del Correllengua la trobem en el treball de base que realitzen les agrupacions locals i comarcals de la CAL. Així, els actes descentralitzats per rebre la simbòlica flama de la llengua catalana convoquen a centenars de persones (l'any 2005, més de 300.000). A manca de xifres definitives sobre la totalitat de la desena edició, el Correllengua ha superat amb escreix la participació de

l'any 2005. Només en arribar a l'equador de la desena edició ja s'havien celebrat 378 actes distribuïts arreu del país, superant la meitat dels actes que es van fer durant l'edició de l'any anterior.

Incidir en el debat polític

La implantació del Correllengua permet a la CAL incidir amb força en el debat polític català. Així, l'edició d'enguany també ha servit d'excusa per presentar la campanya per reivindicar que a la Fira de Frankfurt, on la cultura catalana és la convidada d'honor de l'any 2007, la Generalitat potencii només la participació d'escriptors en la llengua del país. Aquest ha estat un dels deu actes temàtics de l'edició d'enguany, que ha tingut com a objectiu la potenciació de la indústria cultural.

Un altre acte temàtic ha estat dedicat a la internacionalització de la llengua i la cultura del país, evidenciant que el català és après i emprat més enllà de les fronteres del país. Aquest acte es va dur a terme en col·laboració amb els casals catalans a Xangai, Melbourne, San Diego i Buenos Aires. El tercer acte temàtic, es va realitzar el passat diumenge 1 d'octubre, a Tarragona, dedicat a donar suport a la cultura popular: durant el Concurs de Castells es va desplegar un mosaic amb la senyera amb la participació del públic.

Els sis compromisos de la CAL

Coincidint amb les eleccions autonòmiques de l'1 de novembre, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua ha exigit al proper govern de la Generalitat de Catalunya sis compromisos "bàsics" per avançar cap a la "plena normalització de la llengua pròpia de Catalunya". Entre aquests, destaca el de l'elaboració d'una nova llei de política lingüística "que garanteixi el dret de poder utilitzar el català en totes les situacions de la vida pública i privada, i el deure de conèixer-lo, i que estableixi les mesures necessàries per facilitar l'exercici d'aquests drets i deures". En segon lloc, la CAL també creu necessari que l'Estat traspassi a la Generalitat les competències en immigració "per poder proporcionar, en el lloc d'origen, la informació necessària en qüestió de llengua a les persones que arriben al Principat, facilitant-los l'aprenentatge del català com a forma d'integració social". El tercer compromís passa per l'elaboració d'un llibre d'estil per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) que tingui en compte "la realitat de la nació nacatalana en la totalitat de la seva integritat territorial", en referència als Països Catalans. En quart lloc, la CAL demana al govern del Principat que treballi "per cohesionar tots els organis-

mes que tenen com a àmbit d'actuació en de la llengua catalana", així com per "aconseguir acabar amb el secessionisme promogut per diferents organismes públics estatals". El cinquè punt és l'elaboració d'un pla de foment i promoció de la llengua i la cultura catalanes "per un mercat cultural d'11 milions de persones", i en sisè lloc, "l'aplicació d'un pla de projecció internacional de la llengua a través de l'Institut Ramon Llull".

Rellamp! a Catalunya Nord

El festival Rellamp! posarà com cada any el punt i final del Correllengua. Serà el quatre de novembre a Perpinyà, i comptarà amb la presència del cantautor Lluís Llach, que està realitzant la seva darrera gira pels Països Catalans abans de retirar-se dels escenaris, el grup de fusió balcànica Dúmbala Canalla i l'skacore dels valencians la Gossa Sorda. El Rellamp! ha esdevingut tota una tradició a la capital del Rosselló. Té lloc pels volts de la Diada de Catalunya Nord, el set de novembre, que commemora la signatura del Tractat dels Pirineus, en què els estats espanyols i francès van repartir-se a plaer el territori català l'any 1659.

Pim-Pam-Pum**“La medicina alternativa és com si no existís”****ARNAU OLIVERES****ESTUDIANT DE MEDICINA XINESA**

Nidgard

⇒ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'Arnau és molt agradable, té el somriure ample i els ulls clars. Estudia medicina xinesa des de fa dos anys.

Perquè estudies medicina xinesa?

Per atracció, tenia amics que n'estaven aprenent i m'hi van acostar. Em va atraure la manera com s'hi coneixia amb nom i cognom coses que jo havia viscut com a emocions o sensacions que no sabia explicar ben bé. Trobo interessant el fet de relacionar els estats anímics amb els problemes físics de manera disciplinada, aquí no hi ha estudis reconeguts que s'hi dediquin específicament.

Quines són les claus bàsiques de la medicina xinesa?

Bàsicament hi ha tres tipus de tractament, acupuntura o moxi-

bustió, que és aplicar calor a punts determinats, el tui na, que són els massatges i el contacte físic, i la fitoteràpia, que és el tractament amb plantes. A més a més, la cultura tradicional xinesa aplica el taoisme com a marc conceptual de la seva pràctica i es centra en la importància de l'existència i l'inèrcia natural de les coses per trobar el seu camí.

Té un contingut filosòfic molt fort.

En la medicina xinesa, un símptoma és una mostra d'un fet que es pot identificar en el propi símptoma i que posa de manifest un problema senzillament vital. La causa o la raó de cada cosa és a la cosa en sí, tot està lligat i cada cosa és conseqüència de sí mateixa.... Acceptar la realitat, la vida, ho és tot per aquesta forma de pensament. S'entén la naturalesa com una inèrcia perfecte en la que nosal-

tres, encara que som del tot imperfectes, en formem part. Per això podem concentrar-nos en deixar-nos portar i atemperar l'acció quotidiana amb ritmes naturals, per exemple, trencant amb el frenetisme.

En les societats occidentals no es para gaire atenció a les medicines alternatives?

Volem una medicina que ens permeti curar-nos ràpid i mantenir el ritme frenètic de vida que portem. La tradició oriental contempla de manera més humil la malaltia, com un símptoma d'allò de la nostra quotidianitat que hem de canviar. Això comporta prendre's les coses més tranquilament, buscar alternatives a la manera de viure que ens fa sentir malament. Per altra banda, el problema de disciplines com la medicina xinesa al món occidental és el reconeixement. És com si no existís.

Els sons del nord**NOVÈ FESTIVAL DE MÚSICA BASCA A BARCELONA****EUSKAL HERRIA SONA!****DEL 3 DE NOVEMBRE A L'1 DE DESEMBRE**

Espais: Euskal Etxea, Ateneu La Torna, Lluïsos de Gràcia, Plaça del Rei, L'Auditori

KEN ZAZPI, ENE BADA, IKER GONEAGA, ANARI, PIER PAUL BERZAITZ, HEGOKOAK
www.euskaletxeak.org/ehsona

⇒ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

La diàspora basca a Barcelona gaudeix d'una vitalitat enviable i d'una enorme capacitat de connexió amb la societat civil catalana. El festival Euskal Herria Sona!, que enguany arriba a la novena edició, és una més de les mostres de la febril activitat que es realitza a l'Euskal Etxea de la placeta Montcada. Durant tot el mes de novembre, un ventall d'artistes de l'escena euskaldun de primer nivell passaran per Barcelona en el marc del que ja s'ha consolidat com un dels festivals de tardor més esperats de la ciutat. Una porta oberta a la connexió entre les cultures basca i catalana, que compta també amb una munió d'espectadors dedicats a la dansa, tallers de cants i txalaparta (pandereta basca), i les festes habi-

tuals del Triki Poteo (cercatques musical) i la Nit Basca.

Com sempre, l'Euskal Herria Sona! dona cobertura a tota mena de tendències musicals: no espereu trobar-hi només panderetes i trikitixes. Per això la inauguració del festival anirà a càrrec de Ken Zazpi (3 de novembre, 21 h). Una de les bandes de pop més conegudes i amb més èxit d'Euskadi, que ja ha passat en diverses ocasions per Catalunya. El seu darrer disc, Gelditu Denbora (Gor, 2005) està enregistrat en directe a l'estudi i inclou dues adaptacions de temes propis al català: "Poema dels oprimits" i "La lluna". Unes versions que han estat possibles gràcies a l'ajuda de l'acordionista català Carles Belda, instal·lat ara a Zugarramundi.

Les últimes tendències de la música tradicional basca les podrem sentir durant el

concert d'Iker Goneaga (10 de novembre, 21 h), un conegut acordionista que ha treballat amb bandes com Oskorri. Un músic molt pròxim a la vessant més acústica i popular de la trikitixa (acordió basc), amb un darrer disc, Amorrúa (un terme que vol representar les coses fortes, intenses i fetes amb il·lusió) que fusiona els sons més tradicionals amb l'electrònica.

De totes les propostes programades, destaca per la seva qualitat la d'Anari (18 de novembre, L'Auditori), nom artístic de la cantautora Rita Alberdi. A mig camí entre el so anihilador de PJ Harvey i la profunditat poètica de Mikel Laboa, Anari és una de les propostes més interessants de l'escena basca, i amb el seu darrer disc, Zebra (2005), està sent aclamada (també) per la crítica espanyola.

La Rosa encén el foc

EL 20 D'OCTUBRE, L'ATENEU ROSA DE FOC DE LA VILA DE GRÀCIA VA INICIAR UN CICLE D'INFORMACIÓ I REFLEXIÓ SOBRE LA VILA DE GRÀCIA ABANS, DURANT I DESPRÉS DE LA REVOLUCIÓ SOCIAL DE L'ANY 1936

Cada dos divendres, a les vuit del vespre
ATENEU ROSA DE FOC,
C/VERNTALLAT, 26
Més informació a
www.ateneurosadefoc.org

⇒ **Lluc Salellas**
/expressions@setmanaridirecta.info/

"No volem fer un exercici de col·leccionista que emmarqui la història en una vitrina, sinó que volem aprendre i reflexionar sobre els fets, les idees i el pensament de molta gent que va viure aquella època". Aquesta frase és del propi Ateneu Rosa de Foc i resumeix a la perfecció els objectius que té aquest cicle, basat en la vida que hi havia a Gràcia durant els anys 20 i 30. Aquesta magnífica iniciativa que pretén, una vegada més, la recuperació de la memòria històrica, va començar el passat dia 20 d'octubre amb una jornada plena d'actes. Els assistents van poder gaudir del documental Vivir la Utopia de Paco Ríos, amb qui es va aprofitar per fer un col·loqui una vegada la projecció ja s'havia acabat, i van sopar tots plegats mentre membres del grup

poètic León Felipe feien un recital.

Segons els organitzadors, el cicle vol ser també un espai de reflexió històrica col·lectiva per fer front al fet que la història ha estat sempre escrita per les classes dominants. Així es parlarà d'aspectes com el tipus de vida de la població, la situació de la dona, el fets del maig de 1937..., i s'enfocaran des d'una perspectiva diferent que consisteix en fixar-se més en aspectes socials i de la vida diària dels treballadors i treballadores. Una de les activitats més destacades del cicle és l'excursió per diferents espais de Gràcia que van ser punts claus durant els anys 20 i 30.

La propera sessió serà aquest divendres dia 3 i consisteix en una xerrada-debat amb en Ferran Aisa que girarà al voltant del que representaven els ateneus llibertaris i la cultura que generaven durant aquells anys.

Publicitat

VIRUS EDITORIAL

c/Aurora núm. 23
08001 Barcelona
www.viruseditorial.net

NOVETATS

Diego Giachetti
Italia más allá del 68
Antes, durante y después del movimiento
280 pág. 17 €
Col. Ensayo, ISBN: 84-96044-76-9.

Historia del movimiento estudiantil y obrero en la Italia de los 60-70.

Antonio Téllez
El MIL i Puig Antich
168 pág. 10 €
Reedició en català
Col. Memòria, ISBN: 84-96044-77-7.

A finals de la dictadura, un grup anticapitalista crítica el paper reformista de partits i sindicats.

Reflexió sobre el desarrelament

TEATRE | LA NOCHE JUSTO ANTES DE LOS BOSQUES
BERNALD-MARIE KOLTÉS
COMPANYIA LA CLAU
CONTACTE: ASSOCIACIO.LACLAU@GMAIL.COM

⇒ Jordi Vidal
/cultura@setmanaridirecta.info/

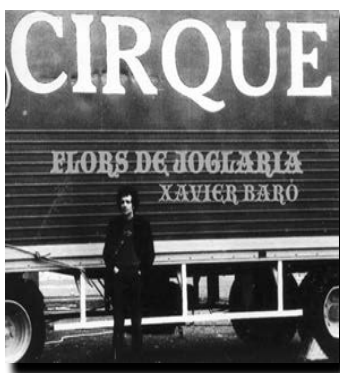
Comença la funció: en Carlos i en Xevi fan silenci, fumen, canten, riuen, ploren, i monten i desmonten l'escenari a mesura que la trama es va desplegant, davant dels trenta i pocs espectadors que ocupem el peculiar espai escènic. La noche justo antes de los bosques, de Bernald-Marie Koltés, fa passar els actors per múltiples estats d'ànim en busca d'un lloc on deixar-se caure en aquest món; o en busca de la conclusió de si realment és necessari cercar aquest lloc o la felicitat és quelcom que només podem trobar en el nostre interior.

El text reflexiona sobre el desarrelament, la soledat dels que viuen sentint-se estranys, estrangers, perduts enmig del desconegut. Bernald-Marie Koltés és un autor que els fascina, m'havia dit en Carlos, i tenien moltes ganes d'adaptar un text seu. El tema no pot ser més actual: en un moment en que les fronteres, tant les individuals com les col·lectives, estant molt obertes per uns i molt tancades per altres.

Els dos membres de l'associació La Clau ens ofereixen aquest espectacle en el seu propi local, on es crea una atractiva proximitat entre actor i espectador. Sembla que tothom que hi acudeix en queda ben content, o

això és el que es desprèn de l'intercanvi d'opinions del final de l'obra, doncs quan acaben podem prendre alguna cosa allà mateix, xerrant amb els actors i amb la resta del públic.

La Clau és una associació que varen formar fa dos anys. El local vol ser un centre on portar a terme els seus projectes individuals i comuns; també han engegat una oferta de cursos i tallers –en fan un de teatre i un de guió cinematogràfic– i ens recorden que ofereixen l'espai per a portar-hi a terme propostes externes a l'associació. La noche justo antes de los bosques es tonrà a representar a la seu de l'associació R.A.I. el proper divendres 3 de novembre a les 21:00 hores.

Xavier Baró

FLORS DE JOGLARIA
(QUADRANT RECORDS)
CANÇÓ D'AUTOR

Des de les Terres de Ponent, Xavier Baró s'ha confirmat com un dels autors més brillants de la cançó moderna. Ara continua viatjant a la recerca d'un so propi, teixint un univers boirós i ancestral. Flors de joglaria és un disc amb vuit cançons: set d'amor i una de guerra. Baró sempre ha fugit del tòpic com del diable: no espereu, doncs, ni cursileria ni avoriment. Es tracta de temes que ofereixen matisos nous a cada escolta i guanyen amb el

temps. Molt hi fa els arranjaments de l'Art de la Troba, el grup que acompanya Baró i amb qui ha arribat a un gran nivell de compenetració. El contrapunt és "La caiguda de Lleida (24 de juliol de 1643)". Una cançó que Baró ha escrit per un projecte que té en ment sobre la història de la ciutat de Lleida, i que està escrita des de l'emotivitat de qui li urgeix donar a conèixer una història que resta oculta. R.P.

Casual

LA NOVA MEDICINA
(FLOR Y NATA RECORDS)
ROCK

Sempre se'ls ha etiquetat com un grup de rock sinistre, però Casual són molt més que això. Aquest EP de cinc cançons, editat per la reapareguda discogràfica independent barcelonina Flor y Nata, ha estat enregistrat a l'Studi de Salt per Lluís Costa (que ha treballat amb Adrià Puntí i Kistch). La banda del peculiar cantant Mon a la Cova mostra una evolució cap a sonoritats més obertes, sense perdre el caràcter obscur que els ha associat des de sempre a formacions

com The Cure, Sisters of Mercy o Bauhaus. A la formació s'hi incorpora Jordi Farreras, bateria d'Abús i Sonh, que potser ha mogut Casual cap a una rítmica més pop (en cançons com "Western mediterrani") o més pròxima al grunge ("S.S.S."). Després d'un maxi-single Hores lentes (2005), on dediquen una cançó a Puig Antich quan encara no estava de moda, i d'aquest EP, seria qüestió que els Casual preparessin un altre disc de llarga duració. R.P.

Más allá del espejo

DIRECCIÓ: JOAQUIM JORDÀ.
ANY: 2006.
DURACIÓ: 123 MIN.
GÈNERE: DOCUMENTAL.
GUIÓ: JOAQUIM JORDÀ I LAIA MANRESA.
ESTRENA: 3 DE NOVEMBRE

⇒ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'obra pòstuma de Jordà arriba a les sales (més ben dit, 'la' sala) el dia tres de novembre. Després de passar pel festival de cinema de Sant Sebastià, on va ser llargament aclamada fora de competició, la podem veure al cinema Boliche de Barcelona. Más allá del espejo és un documental que s'introdueix en el món de l'agnòsia i l'alèxia, enfermetats cerebrals que distorsionen la percepció del que coneixem com a realitat. Jordà, alèxic i agnòsic visual arran d'un infart cerebral,

enceta una relació d'amistat amb una persona afectada de la mateixa dolència, Esther Chumillas, arran d'un article sobre el tema al diari El País. Arran d'aquesta trobada, el director de Mones com la Becky mostra els testimonis de persones que han patit la mateixa disfunció cerebral que ell, i descobreix l'extrema fragilitat del cervell humà, sense caure en el sentimentalisme i la llagrimeta. La lluita per superar-se i les diferents formes d'enfrontar-s'hi centren aquest retrat sensible, que suposa el punt i final d'una de les obres més originals del cinema català.

Neopàtria

HÈCTOR BOFILL
PROA, 2006
THRILLER POLÍTIC

El poeta del clan dels Imparables i professor de Dret Constitucional Héctor Bofill presenta en la seva segona novel·la un futur no gaire llunyà amb un conflicte armat obert entre Euskadi i l'Estat espanyol. A mig camí entre el thriller i la ciència ficció, i amb un estil impregnat d'una lírica de vegades excessivament rimbombant, Bofill narra un escenari de guerra oberta entre bascos i espanyols en què s'hi veuen implicats un grup de catalans, tots membres d'una decadent elit cultural, econòmica i política. Neopàtria planteja el què avui sembla impossible: el rebrotament d'un conflicte sagnant al cor d'Europa, amb bombardejos i fosses comunes incloses. Un dels plantejaments que pot semblar excessivament artificiosos, però que té la virtut de retratar de manera cruel algun dels trets més característics de la política catalana, com la submissió del PSC al PSOE o el tradicional autoodi català. R.P.

RECOMANEM

FIRES DE SANT NARCÍS I FIRES POPULARS 2006

Cercaviles, gegants, castellers, diables, sardanes, concerts, pallassos, teatre al carrer... Aquestes i d'altres activitats programades omplen les Fires de Girona d'aquest any fins al 5 de novembre. Paral·lelament, però fins al 4 de novembre, se celebren les Fires Populares, les festes alternatives de Girona. Cal destacar pel cap de setmana la castanyada popular, la tercera edició de l'original "bici-crucis", la xocolatada i la gran rua de percussió. Podeu consultar tota la programació de les Fires Populares 2006 a <http://www.maulets.org/acte.php?id=128>.

Fires de Sant Narcís
del 27 d'octubre al 5 de novembre

CONCERT SOLIDARI AMB ELS DETINGUTS DEL CSO LA GÀBIA

El 5 de novembre de 2005, en el transcurs d'una manifestació per l'okupació a Lleida, tres joves okupes del CSO La Gàbia van ser detinguts i acusats de danys, desordres i atemptat a l'autoritat. Avui encara estan pendents de judici i la policia ha inclòs set persones més al cas. Entretant, l'Ajuntament s'ha encarregat de desallotjar i enderrocar La Gàbia. La nit del dissabte 4 de novembre de 2006, transcorregut un any dels fets, "Solidàries amb les detingudes i processades" organitza un concert solidari. El concert s'iniciarà a les 23 hores al Pavelló de Tàrraga i comptarà amb les actuacions de Segismundo Toxicómano, Disidència, Desobediència i La família Torelli. El bo d'ajut és de 10 euros. Els beneficis serviran per a cobrir les despeses judicials.

SORTIM DE CASA

CLOENDA DEL CORRELLENGUA 2006

El dissabte 4 de novembre se celebren els actes finals del Correllengua 2006 a la capital nordcatalana de Perpinyà. La cloenda del Correllengua 2006 pretén ser una jornada commemorativa, festiva i reivindicativa. Els actes programats a la Plaça Catalunya de Perpinyà són:

- 12 h. Servei de bar: entrepans i begudes. Amb paradetes de la CAL i de la Federació d'entitats per la defensa de la llengua i cultura catalanes.
- 12.30 h. Instal·lació dels Jocs Reutilitzables d'en Guixot de 8.
- 14.30 h. Animació infantil a càrrec del Pallasso Fèlix i construcció del Trencaclosques dels Països Catalans.
- 16 h. Manifestació pels carrers de Perpinyà sota el lema "Una llengua viva. Un poble en marxa".
- 18 h. Parlament davant del Castellet
- 18.30 h. Cercavila fins el Palau d'Exposicions
- 19.30 h. Obertura de portes del Palau d'Exposicions
- 20.30 h. Concert amb Lluís Llach, Dúmbala Canalla i La Gossa Sorda.

Per a informació sobre autocars, entrades i allotjament truqueu al 934 159 002 o (0033) 468 354 748

Lluís Llach oferirà el seu darrer concert a Catalunya Nord

DIJOUS 2

Presentació del llibre *Els Montseny Mañé, un laboratori d'idees, a càrrec de Dolors Marín i Salvador Palomar*

Arxiu Històric, Plaça Castell 1, Reus. 20 h
El llibre analitza la trajectòria de Teresa Mañé, primera mestra laica de l'Estat espanyol, i de Joan Montseny, mestres i difusors de les idees llibertàries. Aquest és el resultat de la recerca engegada amb motiu de les activitats organitzades el 2005 per commemorar el centenari de Frederica Montseny Mañé, dirigent de la CNT i primera dona que va ocupar un càrrec ministerial en un govern a l'Estat espanyol.

Efectes secundaris, dins del cicle "Un novembre de teatre!"

Centre Cívic Drassanes, Nou de la Rambla 43, Barcelona. 21 h. Entrada gratuïta
Espectacle de clown per a adults. Dos persones que s'estimen i la impaciència de l'espera; la incansable lluita per arribar a temps...

DIVENDRES 3

Festa Pro Revista Barrio, butlletí de contrainformació veïnal "La Biblio", Parc de les Aigües, Barcelona. 22 h

"Programa nuclear: Iran: veritats i mentides", a càrrec de Nazanin Amirani, dins del cicle "Iran-Iraq: Petroli, Aigua i Geoestratègia. Dos països i un mateix destí"

Servei Civil Internacional (SCI), Carrer del Carme 95, Barcelona. 19.30 h
L'Administració Bush i els seus aliats van invadir l'Afganistan sota el pretext de capturar a Bin Laden, però ell no hi era allà. Després van dir que atacarien Iraq per trobar les armes de destrucció massiva, però aquestes tampoc hi eren allà. Ara pretenen agredir l'Iran per acabar amb les seves armes nuclears... Les trobaran?

Segon Congrés Internacional de Feminisme Islàmic

del 3 al 5 de novembre
Hotel Alimara, Carrer Berruguete 126, Barcelona
Organitza: Junta Islàmica Catalana
Les diferents ponències que configuren el congrés se centren en la problemàtica de la Sharia (lleï islàmica) i els codis de família discriminatòris vigents en països de població musulmana.

Jornades internacionals "Dones, globalització, i món rural: desigualtats, somnis i rebel·lies. Protagonistes en la lluita per la sobirania alimentària"

3 i 4 de novembre
Sala Verdguer de l'Ateneu Barcelonès, Canuda 6, Barcelona
Organitza: Entrepobles
A les jornades participaran dones i organitzacions de diferents països d'Europa, d'Amèrica Central, d'Amèrica del Sud i d'Àfrica del Nord.

DIUMENGE 5

Sortides del grup GATA. Excursió al Penya-Roja amb el guia Josep Urpí

Tarragona
Inscripcions al 699 564 518 o bé gata@tinet.cat
Jornada de portes obertes al Nou Centre Social de Cerdanyola del Vallès
Misericòrdia, 19 (prop de la Plaça Sant Ramon). De les 17 a les 22 h
Presentació + pica-pica + visita guiada de la finca + actuacions musicals

DILLUNS 6

Nous autors xilens a l'Obrador. Tres lectures dramatitzades de tres joves autors xilens

Sala Beckett, Alegre de Dalt 55, Barcelona 22 h. Entrada gratuïta
Lectures: *Resistencia de materiales*, de Benito Escobar; *La noche del primero de noviembre*, de Marco Espinoza; *Ismende*, de Lucía de la Maza.
Finalitzades les lectures, hi haurà un debat amb els autors del cicle.

Jornades "10 anys dels Acords de Pau de Guatemala, 10 anys de processos de pau en el món. Balanç i perspectives"

del 6 al 8 de novembre
Aula Magna de la Casa de la Convalescència, Carrer Sant Antoni M. Claret 171, Barcelona
Organitza: Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament
Diferents persones de l'àmbit acadèmic, polític, econòmic i social de Guatemala i d'altres països analitzaran i debatran els reptes actuals de Guatemala, des del punt de vista de les polítiques públiques i privades de promoció de la pau, el desenvolupament, la democràcia i els drets humans.

DIMECRES 8

Videofòrum, sopar i debat: *Fahrenheit 451*

Local de la CNT-AIT, Rambla Ferran 30
Lleida, 21h
Pel sopar cal que cadascú porti alguna coseta.

NO OBLIDEU...

Adaptació teatral de *Hansel i Gretel*, dels germans Grimm.

Hansel i Gretel són dos germans que es perden al bosc, on troben una caseta de xocolata. Però en aquesta casa tan llaminera viu una bruixa, i els dos germans s'hi han d'enfrontar amb astúcia. Allò interessant d'aquesta adaptació és que tracta de manera crítica les pors infantils a l'abandó, tot i que té una conclusió esperançadora en que es demostra que amb la intel·ligència es pot superar qualsevol entrebanc. De l'1 al 12 de novembre
Al Sant Andreu Teatre, Carrer Neopàtria 54, Barcelona

La indirecta

L'ENTREVISTA // GILBERT-NDUNGA NSANGATA, DIRECTOR CINEMATogràFIC

“Els africans tenim el deure de retornar a l'Àfrica”

En Gilbert-Ndunga Nsangata viu a Sabadell, però la seva ciutat podria haver estat Ciutat de Mèxic o Torí. Va arribar a Catalunya provinent del Congo gràcies al programa de les Ciutats Refugi per a Escriptors i ara, sis anys més tard, ha presentat al CCCB *Àfrica a Catalunya*, un documental sobre els africans que viuen aquí i el vincle que mantenen les segones generacions amb el continent africà. Aquest realitzador i director de cinema ho té clar: la pell ens fa diferents perquè així ho vol el Nord. Tot és una construcció social, des del nostre color fins les paraules que ens envolten

Edu Bayer

✉ Ana Paola van Dalen
/entrevista@setmanaridirecta.info/

“Visca Catalunya” era el títol que en un principi havia pensat per al meu documental.

Per què el va canviar?

Perquè vaig acabar implicant-m'hi de forma massa personal.

Amb el títol *Àfrica a Catalunya* se sent més còmode?

Sí, és més descriptiu i reflexiu, i també més ampli, cosa que ajuda a entendre les diferents dimensions del projecte. La pel·lícula té tres nivells de discurs: els meus monòlegs, que són reflexions íntimes, dites en veu alta, de la relació que mantenen Àfrica i Europa. D'altra banda, estan les conclusions dels africans que estudien aquí a Catalunya el fenomen de la immigració, principalment la subsahariana. I, finalment, també he inclòs les opinions dels joves de segona generació que viuen una realitat molt diferent de la dels seus pares. Les seves són respostes més espontànies que ens permeten veure la veritable complexitat de la integració.

Quina és la seva conclusió?

A l'última seqüència afirmo que nosaltres portem la marca d'Àfrica a la nostra pell. Els africans no tenim el futur aquí a Europa.

Vol dir que la pell determina el seu destí?

Sí. Sense cap dubte. Els africans que hem fugit dels nostres països, sigui quin sigui el motiu, tenim el deure de tornar a l'Àfrica.

Per què?

Perquè vam deixar un continent totalment desfet i per això no podem sentir-nos orgullosos de quedar-nos aquí. No podem abandonar Àfrica.

I els joves que han nascut aquí senten també aquest deure?

Molts dels joves que tenen una identitat doble no volen vincular-se amb Àfrica perquè en tenen una visió negativa. La seva opinió està modelada pels estereotips que reben de les cultures d'acollida. Però, com ja he dit, la integració és un procés que té múltiples dimensions.

“Vam deixar un continent totalment desfet i per això no podem sentir-nos orgullosos de quedar-nos aquí”

De què depèn el fet que algunes persones s'integrin socialment millor que d'altres?

No hi ha regles. Hi intervenen qüestions com la seva situació vital, la forma de ser i d'entendre el món, el pes de la família... Al meu documental apareix una

noia, la Sanata, que té una vida plena d'activitats i rutines idèntiques a les de les seves companyes de classe, és entrenadora de bàsquet per a nens petits, vol estudiar psicologia i el seu pare és coordinador d'un taller de danses africanes per als veïns del barri. No obstant, quan li preguntes sobre la seva identitat sempre respon que ella és de Mali, i no catalana.

Per quins motius pateix aquesta ambigüitat?

Perquè els records del pare són tan forts que es projecten en la vida de la noia. L'ombra de Mali sempre hi és present. Però d'altra banda, al documental també hi surten dues noies que afirmen que mai viurien a Àfrica perquè a Catalunya s'hi està molt millor.

Elles no tenen les mateixes referències que la Sanata?

Aquestes noies només reben d'Àfrica notícies de misèria. Tenen una forta percepció de la desigualtat que suposa ser negre i prefereixen obviar-la, opten per deixar de banda una injustícia per a la qual no tenen resposta.

Vostè afirma que té el deure de tornar al seu país per canviar justament aquestes realitats desiguals. Per on creu que s'ha de començar?

Hem de lluitar per la veritable independència. Hem de trencar la subordinació econòmica, que ara ja no es dona amb els estats sinó amb les empreses transnacionals. Hem de ser prou valents per dir no a un comerç injust, aquell que ens obliga a obrir la nostra agricultura a les regles del

mercat global però segueix protegint els productes agrícoles del Nord. Així és impossible competir entre iguals. Així sempre serem un continent dependent.

Però què pot fer concretament una persona com vostè?

Puc implicar-me de forma activa des de la societat civil. L'art és poderós perquè té la capacitat de fer prendre consciència.

“El primer que pot fer un català és donar el contingut real a la paraula ‘Àfrica’. Més enllà dels tòpics”

I quin és el paper que hem d'adoptar els catalans?

El primer que pot fer un català és donar el contingut real a la paraula “Àfrica”. Malauradament, quan ens preguntem què hi ha darrera d'aquest mot, la llista de resultats sempre surt plena d'estereotips. Un català ha de començar per si mateix i prendre consciència que tots ens fem blancs o negres quan comencem a entendre les relacions de dependència entre els pobles. ■

L'heroi

✉ Ricard Vilaregut

/opinio@setmanaridirecta.info/

Primera dia del mes. Avui provaré que no me'l fotin, o almenys no massa. Em llevo de mala gana —és un dia laborable— i rumio si em poso els mateixos pantalons d'ahir. Em dutxo, esmorzo un got de llet, em preparo un entrepà i salto al carrer. Faig tard, però com que he decidit intentar-ho vaig a la feina amb bici. Fins al migdia tot correcte però la primera prova de foc se'm presenta a l'hora de dinar, després de l'entrepà: Què faig? Decideixo passar del cafè —que no és fàcil, em dic per valorar-me— i torno a la feina. Fins a les set, cap problema. M'excuso amb els companys —no, avui no puc venir a

En tot un dia no m'han pogut fotre ni un cèntim del sou, sóc un heroi

fer la birra, he quedat— i enfilo cap a casa. Pel camí, al veure que els rètols de les ofertes impossibles de rebutjar són més intimidadors que mai, sospito que ja s'ha donat el senyal d'alarma. Accelero el ritme per evitar-me temptacions però just davant de casa em trobo el meu venedor ambulant amb el DVD pirata que li vaig demanar. Li dic que no pot ser. No ho entén, però jo sí: comença a ser una qüestió d'orgull. Ja protegit per la dolça llar, menjo menys del que trobo per casa —m'he picat— m'apalanco al sofà i poso la tele. La presentadora del TN va explicant la desena recessió de l'economia mundial quan de sobte aixeca el dit i me'n fa responsable. Mig acollonit apago la tele i m'adono que la cosa va de debò. Ho constato quan em poso a llegir i al cap de no res em truca per anar al cinema. Dubto un moment però de seguida rectifico. Ho sento Sònia, estic fatal, crec que amb grip i tot —exagero per si insisteix—. Ja no puc més i decideixo anar-me'n al llit. Abans de tancar els ulls penso que ho he aconseguit: en tot un dia no m'han pogut fotre ni un cèntim del sou. Doncs sí, sóc un heroi.

QUIBUDITAT

